

*Missziós
prédikációk*

2021
I.-IV. negyedév

I. negyedév

BEVEZETŐ

Identitását az adventista egyház elsősorban a Jel 14,6-12-ben megtalálható, úgynevezett hármasság üzenetére alapozza. Az angyalok itt úgy vannak bemutatva, mint akik az ég közepén repülnek és viszik az örökkévaló evangéliumot. Ez az utolsó időben élő Isten népének alapvető küldetése. Elérnie az embereket az örömmel – ennek kell állnia gyülekezeteink érdeklődésének központjában. Igyekezünk a 2011-es évben is rendszeresen beszélni erről a témáról. Igyekezünk folytatni a missziós szombatok hagyományát, miszerint minden hónap első szombatja egy missziós szombat. Ha valamelyik gyülekezet ezt elhanyagolta, igyekezünk ezt újraéleszteni. A 2021-es évre a missziós prédikációkat a DKEU Északi Egyházterülete által kiadott „Pastir” folyóiratból vettük át.

2021. január 2.

1. A SZERETET, AMELY ÖRÖKRE MEGMARAD

Josef Streit prédikációja

Olvasd fel: Róma 8,31-39

Bevezető: Néhány évvel ezelőtt egy középiskolás diák egy tudományos tárlaton első díjat kapott. Az elvégzett ankétára kapta ezt az elismerést. Igyekezett rábeszélni az embereket arra, hogy írják alá a kérelmet (petíciót), amely a „dihidrogén-monoxid” kémiai vegyület szigorú ellenőrzését, illetve teljes betiltását követeli, mert állítólag:

1. izzadást és hányást válthat ki.
2. a savanyú-esők legfőbb összetevője.

3. gáz alakban komoly égési sebeket okozhat.
4. ha véletlenül tüdőre szívja az ember, meghalhat.
5. hozzájárul az erózióhoz.
6. csökkenti az autók fékezési képességét.
7. a halálos rákbetegek tumorában is megtalálták.

Utána megkérdezett ötven embert, hogy támogatja-e a kémiai vegyület betiltását. Negyvenhárman igent mondtak, hatan tétováztak és nem tudtak dönteni. Az ötvenből csak egyetlenegy ember tudta, hogy ez a kémiai vegyület: a víz (két hidrogén- és egy oxigénatom).

Alkalmazás: Ha ismeritek a választ, a kérdés nevetséges. A víz valójában nem veszélyes. Igaz, hogy a savas esők legfőbb összetevője (eső = víz). Amikor pedig gáz alakjában van (pára) égési sebeket okozhat. Fürdőzés közben pedig megfulladhat az ember.

A diák állításai igazak. Ha nem ismeritek a víz másik nevét, akkor akár félhettek is a „dihidrogén monoxidtól”. Talán ti is aláírtatok volna a szigorúbb ellenőrzését vagy betiltását. Talán megijedtetek volna a víztől, ha nem ismeritek más néven. De ha másként is ismeritek, akkor értelmetlen, hogy féljetez tőle.

A mai bibliaiszövegben látjuk, hogy Pál apostol olyan emberekhez fordul, akik ok nélkül félnek Istentől.

- Attól félnek, hogy Isten gyűlöli őket.
- Attól félnek, hogy Isten a bűneik miatt mindenképpen el akarja ítélni és meg akarja büntetni őket.
- Attól félnek, hogy Isten el akarja venni minden életörömüket.
- Attól félnek, hogy az élet nehéz pillanataiban Isten elhagyja őket.

Pál célja ebben az igeszakaszban, hogy rámutasson ennek helytelenségére. Azt szeretné, hogy a keresztények felfogják, hogy ha a dolgokat másként is ismerik, nem kell félniük tőlük, ahogy a dihidrogén-monoxidtól sem.

Az Istentől való félelem középpontjában egy alapvető érzés áll: a szégyen. Istenhez közeledve az emberekben felmerül a kérdés: „Hogyan tudna engem szeretni Isten? Önmagam számára is elviselhetetlen vagyok. Sok olyan dolgot mondtam, tettem, gondoltam, ami miatt szégyellem magam. Hogyan szerethetne engem az Isten?”

- Isten gyűlöl engem.
- Biztosan tönkre akar tenni.
- Vagy legalább is megfoszt minden életörömtől, hisz nem érdemlem meg.
- Egyszer majd azt veszem észre, hogy Isten elhagyott.

Az emberek félnek Istentől.

Az Ige azt mondja, hogy FÉLJÜK az Istent.

5Móz 6,13: „Féljed az Urat, a te Istenedet, ő néki szolgálj, és az ő nevére esküdjél.“

Példa 14,27: „Az Úrnak félelme az életnek kútfeje, a halál törének eltávoztatására.“

Zsolt 22,23: „Ti, a kik félitek az Urat, dicsérjétek őt! Jákob minden ivadékai dicsőítétek őt, és féljétek őt Izráel minden magzata!“

Zsolt 111,10: „A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme; jó belátása van mindenkinek, a ki ezt gyakorolja; annak dicsérete megmarad mindvégig.“

Zsolt 115,13: „Megáldja azokat, a kik félik az Urat, a kicsinyeket és a nagyokat.“

Mindig újra azt halljuk, hogy féljük Istent.

Az istenfélelem, amelyre a Biblia tanít bennünket olyan, amely arra indít minket, hogy

- Isten kedvébe járjunk
- Istent dicsőítsük
- bölcsességet, áldást, biztonságot várjunk Tőle.

Pál apostol a Róma 8-ban ezzel ellentétes félelemről beszél – ez a félelem arra indít, hogy elszökjünk Isten elől. Ez valótlan, alaptalan félelem. Ez olyan, mint amikor a H₂O-tól (a víztől) félünk.

Illusztráció: Egyszer olyan afrikai bennszülöttekről olvastam, akiknek az a szokásuk, hogy faragnak maguknak istent, majd elássák a földbe – mert úgy hiszik, ha nem látja őket, akkor nem is bántja őket.

Ez különösen hangzik. De nem ezt teszik sokan Jézussal? Falat emelnek Isten és maguk közé. Nem járnak az imaházba, mert azt gondolják: Isten nem fogadja el őket. Isten az imaházban van, ők meg valahol kint, és mindaddig, amíg így van, Ő nem látja a bűneiket, és nem fogja bántani őket.

Ez valótlan, de éppen a bűn miatti szégyenből ered.

Pál apostol a Róma 7,14-24-ben így magyarázza:

„Mert tudjuk, hogy a törvény lelki; de én testi vagyok, a bűn alá rekesztve. Mert amit cselekszem, nem ismerem: mert nem azt művelem, a mit akarok, hanem a mit gyűlölök, azt cselekszem. Ha pedig azt cselekszem, a mit nem akarok, megegyezem a törvénnyel, hogy jó. Most azért már nem én cselekszem azt, hanem a bennem lakozó bűn. Mert tudom, hogy nem lakik én bennem, azaz a testemben jó.”

„Mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. Mert nem a jót cselekszem, melyet akarok; hanem a gonoszt cselekszem,

melyet nem akarok. Ha pedig én azt cselekszem, a mit nem akarok, nem én művelem már azt, hanem a bennem lakozó bűn Megtalálom azért magamban, ki a jót akarom cselekedni, ezt a törvényt, hogy a bűn megvan bennem. Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint”

„De látok egy másik törvényt az én tagjaiban, mely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul ad a bűn törvényének, mely van az én tagjaiban.”

És most figyeljétek meg Pál apostol szavait a 24. versben: „Óh, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” (Isten bizonyára nem tud szeretni ilyen embert.)

És mi a válasz Pál apostol felkiáltására?

Ő maga adja meg a választ: „Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint. Mert a Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől.” (Róma 8,1-2.).

Pál apostol elmondja nekünk, hogy: „Ha Jézus nem váltott volna meg bennünket, akkor

- ítélet alatt lennénk.
- Törvény alatt lennénk.
- Isten szeretete és áldása nélkül lennénk.”

Mivel azonban keresztények lettünk – nincs többé kárhoztatás. A szégyent és a vétket eltörölte. Amikor a Fiú megszabadít minket, nincs többé kárhoztatás.

Ezt az üzenetet igyekszik Pál apostol megértetni velünk. Amikor elfogadjuk Krisztus ingyen felkínált szabadítását, ő felment bennünket a vád és a szégyen alól.

A 8. fejezetben továbbá azt is elmondja még nekünk, hogy

1. szabadok vagyunk a bűntől.
2. erőt nyerünk a Lélek által.
3. gyermekeivé fogad minket.
4. megváltozunk, és Krisztuséhoz hasonló életet fogunk élni.

Pál apostol azt mondja, hogy Isten mindezt azért teszi, mert szeret bennünket. Ne féljétek attól, hogy Isten gyűlöl benneteket, hiszen annyira szeretett mindenkit, hogy egyszülött Fiát adta értünk váltságul.

Ezért mondja Pál apostol: „Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következendők, sem magasság, sem mélység, sem

semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely nagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban” (Róma 8,38.39).

Tulajdonképpen ez az ötlet, hogy „semmilyen földi hatalom nem szakíthat el bennünket Isten szerelmétől” annyira fontos téma, hogy Pál többször is megismétli. Néhány verssel korábban felteszi a kérdést: „Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől? Nyomorúság vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-e? (...) De mindezekben felettébb diadalmaskodunk, az által, aki minket szeretett” (Róma 8,35-37).

Isten szeret, és sohasem hagy el benneteket.

Miért gondoljuk akkor, hogy mégis megteszi?

Hát, azért mert vétkezünk.

Rosszat gondolunk, rosszat mondunk, ezért szégyelljük magunkat.

Már sok emberrel beszéltem, akik azt mondták, hogy eljönnének az imaházba, de úgy gondolják, hogy túlságosan sokat vétkeztek. Nem gondolják, hogy Isten bármikor megbocsáthatná, vagy meg akarná bocsátani a vétkeiket. Sokan keresztények voltak, de útközben elesetek, ezért elmaradtak a gyülekezetből, mert azt gondolták, hogy Isten soha többé nem tudná őket szeretni.

A Rómabeliekhez írt levél korábbi fejezeteiben, Pál apostol elmondta a római hívőknek, mit jelent kereszténynek lenni:

1. hinni Jézusban (Róma 3,22)
2. megérteni, hogy bűnösök vagyunk (Róma 3,23)
3. eltemetkezni a víz-sírban (Róma 6,1-5)
4. Jézus Krisztust Urunkként elfogadni (Róma 10).

Ők keresztényekké lettek. Minden múltbeli bűnük megbocsátott. De ismét vétkeztek. Hirtelen félelem fogja el őket és azt gondolják, hogy a múltbeli bűneik elnyelik őket, mint a tenger hulláma. Volt alapja a félelmüknek? Ó, nem.

Pál megkérdi: „Kicsoda vádolja az Isten választottait?” (Róma 8,33). Majd hozzáteszi: „Isten az, aki megigazít?”

Ezután ugyanezt másként kérdezi: „Kicsoda az, aki kárhozott?” (Róma 8,34). És hozzáteszi: „Krisztus az, aki meghalt, sőt aki fel is támadt, aki az Isten jobbán van, aki esedezik is érettünk?”

Látható, amikor keresztényekké lettünk, Krisztus MINDEN bűnünket megbocsátott. Elvetette tőlünk a bűneinket, amilyen távol van a napkelet a napnyugattól. A tenger mélységébe vetette azokat, s többé nem kerülnek a felszínre.

Amiről a Róma 8,33-34 beszél: „Sohase jön el a pillanat, amikor már annyi bűnünk lesz, hogy Isten megutál bennünket, és soha többé nem akar majd nekünk megbocsátani.”

- Jézus meghalt, hogy megbocsáthassa a bűneinket.
- Isten az Ő Fiát adta, hogy megigazíthasson bennünket.
- Jézus most a mennyben van és könyörög értünk.

Sohase jön el a pillanat, amikor – ha bűnbocsánatra vágytok – Isten elhagy benneteket. Az Ő gyermekei vagytok. Meg akar nektek bocsátani.

Illusztráció: Van-e gyermeketek? Ha ez a gyermek valami szörnyű dolgot tenne, megbocsátanátok-e neki? Remélem, igennel válaszoltok, mivel ez olyan minta, mely szerint Isten nekünk is megbocsátja a bűneinket.

Tehát keresztények lévén, hogyan nyerhetünk ismét bűnbocsánatot? Az 1Ján 1,9-ben találjuk meg, hogy mit kell tennünk. János a keresztényekhez szól, amikor ezt mondja: „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.”

Ez minden. Valljátok meg Istennek a bűneiteket. Ne kerteljétek. Ne kenjétek másra. Egyszerűen ismerjétek el, hogy tévedtetek.

Illusztráció: Miután Ádám és Éva az Édenben evett a tiltott gyümölcsből, Isten kérdőre fogta Ádámot. Emlékeztek még, mit válaszolt neki Ádám?

„Az asszony, akit mellém adtál, ő adott nekem a fáról, és így ettem” (1Móz 3,12). Nem én vagyok a bűnös, az asszony vétkezett.

Pontosítva: TE vagy az oka, Uram! Ha nem adod mellém ezt az asszonyt, én biztos nem eszem a gyümölcsből, és akkor semmi baj nem történik.

Ha Ádám és Éva személyesen bevallotta volna ki-ki a maga bűnét, lehet, hogy másként alakultak volna a dolgok. De mindketten mást hibáztattak. Mindketten elutasították, hogy vállalják a személyes felelősséget. Mindketten visszautasították, hogy tévedtek.

A Bibliában erre még számtalan példát találunk. Isten alkalmat ad az embernek, hogy beismerje tévedését. De az ember általában nem ezt teszi.

Keresztények lévén, meg kell tanulnunk beismerni bűneinket. Mondjuk el Istennek, hogy hibáztunk. Ismerjük el, hogy megbántottuk Istent a gondolatainkkal, tetteinkkel, szavainkkal. És ígérjük meg, hogy azt többé nem tesszük.

És amikor így cselekedtek, mi lesz az eredménye?

Jézus hű – megbocsátja a bűneiteket, és megtisztít benneteket MINDEN hamisságtól. Így szól az ígélet.

Isten nem felettetek akar állni az ítéletkor, hanem mellettetek, mert szeret benneteket. Mivel a bűnötök falat emel közetek és Isten szeretete közé, Ő eszközt kínál az akadály elhárításához.

Zárószó:

Egy Ron Rous nevű prédikátor elmondott egy történetet egy asszonyról, aki felkereste őt az irodájában, hogy elmondja neki, másról se tud prédikálni, csak mindig a megbocsátásról és a kegyelemről. Azt ajánlotta neki, hogy a bűnösökkel legyen sokkal szigorúbb, és az ő szavaival élve, „olvasson jól a fejükre.”

Az asszony kirobbanása után a prédikátor megkérdezte tőle: „Ön tehát megoldotta a kegyelem és megbocsátás kérdését az életében?”

„Hát”, kereste az asszony a szavakat, „vannak dolgok, amelyeket egyszerűen nem lehet megengedni, olyan dolgok, amelyek nem érdemelnek kegyelmet és megbocsátást. Ez egyszerűen így van. Tudom, mert nálunk ez így van.”

Áthajolva az asztalon, megnyitotta a kétségbeesésig megkeményedett szívét: „Nem, egyszerűen nem lehet megbocsátani. Túlságosan megsértettek.”

Túlságosan megpecsételte a harag. Lelki élete erőtlen volt, kiaszott, mint a pusztában. A meg nem bocsátás képessége miatt, kritizáló, másokat elítélő asszonnyá vált. A prédikátor megállapította: „Azt akarta, hogy mindenki olyan nyomorultul érezze magát, mint ő.”

De Isten nem azért küldte el meghalni a Fiát, hogy mi minél nyomorultabbul érezzük magunkat. Azért küldte el Jézust meghalni, hogy szabadnak érezzük magunkat a bűn erejétől, és erőt nyerjünk egy olyan élethez, amely Isten igazi fiaivá és leányaivá tesz bennünket.

Mindnyájan betéve tudjuk a János 3,16-ot: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

Ám a rá következő két verset nem halljuk ilyen gyakran:

„Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa. Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.” (Ján 3,17-18).

2021. február 6.

2. NÖVEKEDJÜNK!

Russel Braunwort prédikációja

Alapige: Efézus 4,1-16.

„Hogy többé ne legyünk gyermekek, kiket ide s tova hány a hab és hajt a tanításnak akármilyen szele, az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaszságához való csalárdság által. Hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva neveddjünk Abban, aki a fej, a Krisztusban. Akiből az egész test, szép renddel egyberakotván és egybeszerkesztetvén az Ő segedelmének minden kapcsaival, minden egyes tagnak mértéke szerint való munkássággal teljesíti a testnek nevedését a maga fölépítésére szeretetben.” (Eféz 4,14-16).

Pál teológiájának fő és gyakran ismétlődő témája a lelki érettség. Az elolvasott szövegrészben Pál világosan elmondja, hogy az érettség nem cél, hanem erő, amely megengedi, hogy elérjük a szeretetre épített és azon működő egyház célját.

Az egyházat Isten úgy építette fel, hogy szeretet által működjön – érett szeretet által. A szövegrészben Pál az érett hívő négy ismertetőjegyét adja meg. Most vizsgáljuk meg önmagunkat.

1. Stabilitás

„Hogy többé ne legyünk gyermekek, kiket ide s tova hány a hab és hajt a tanításnak akármilyen szele, az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaszságához való csalárdság által” (Eféz 4,14).

Pál apostol tudta, hogy a jó emberek mindig célpontjai azoknak, akik akarnak valamit, és céljaik elérésekor lelkiismeret-furdalás nélkül cselekednek.

Stabilitás a keresztény ember életében fejlődik, mivel a hívő időt és türelmet fektet be a tanítványságba. Erre nem egy éjszaka alatt kerül sor, idő kell hozzá meg az Isten Szavára való odafigyelés. Pál apostol írta a fiatal munkatársának, Timóteusnak:

„Igyekezzél, hogy Isten előtt becsületesen megállj, mint oly munkás, aki szégyent nem vall, aki helyesen hasogatja az igazságnak beszédét.” (2.Timotiju 2,15).

2. Igazságot követni szeretetben

„Hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva nevedjünk Abban, aki a fej, a Krisztusban” (Eféz 4,15).

Jézus Krisztus a viselkedésünk példaképe. Ahol csak megnézitek a Bibliában, Jézus mindig az igazságot tanította, méghozzá azért, mert szerette.

Mi emberek olyanok vagyunk, hogy inkább hagyjuk, hogy a barátunkat elgázolja a vonat, mint hogy megmondjuk az igazságot, mivel attól félünk, nehogy megbántsuk az érzelmeit. Az embertársi kapcsolatokban sokan úgy viselkednek, mint elefánt az üvegboltban. De ez nem ment fel bennünket az alól, hogy elmondjuk az igazságot. Az igazság, szeretet nélkül, kegyetlenség, ezért legyünk figyelmesek, amikor beszélgetünk; viszont szeretet, igazság nélkül nem létezik!

3. Együttműködés

„Akiből az egész test, szép renddel egyberaktván és egybeszerkesztvén az Ő segédelmének minden kapcsaival, minden egyes tagnak mértéke szerint való munkássággal teljesíti a testnek nevedését a maga fölépítésére szeretetben.” (Eféz4,16).

A test tagjai egymástól függenek. A gyomrom nem tudna emészteni és tápláló anyagokat küldeni a szervezetembe, ha a kezem és az ujjaim a sztrájk mellett döntenének. Ha a szemem évi szabadságra menne, minduntalan beleütköznék valamibe.

Ez Krisztus testével is így van. Szükségünk van egymásra, és a Krisztus családjában való együttműködés képessé tesz bennünket a küldetésünk elvégzésére. Erről az egységről beszél Pál apostol.

Miért olyan fontos ez az egység?

Amiről Pál apostol beszél, az Krisztus testének növekedésére vonatkozik. Képzeljétek el, mi történne, ha érett, stabil keresztényekkel lennétek körülvéve, akik maguk között csak a szintiszta igazságot fogadják el egymástól, meg a különféle együttműködést, hogy betöltsék az egyház küldetését: Jézus szeretetének hirdetését az emberek között. Képzeljétek csak el!

Az egyház úgy lett eltervez, hogy a szeretet alapján működjön. Stabil igazság és szeretet alapján együttműködve elvégezhetjük küldetésünket ebben a társadalomban, és Krisztus nevében, békét, kegyelmet és igazságot osztogathatunk. Ezt együtt megtehetjük.

3. ISTEN MINDENT JÓRA FORDÍT

Melvin Newland prédikációja

Alapige: Róma 8,28-29; Lukács 15,11-20.

A. Olyan sok jó igeszakasz található a Szentírásban, hogy néha alig tudom eldönteni, melyikről is beszéljek.

De mindezek mellett állandóan a fülemben cseng egy igehely. Gondolkodtam rajta, egy ideig kutattam ezzel kapcsolatban, és az volt az érzésem, hogy mindez Isten ihletésére került az elmémbe, azzal a céllal, hogy én ma nektek elmondhassam.

B. Melyik ez az igehely? Ez a Róma 8,28, ahol Pál apostol szavait olvassuk: „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak.”

Ez egy csodálatos igehely, de az az érzésem, hogy nem igazán értjük, mit is közöl velünk. Vannak emberek, akik azt hiszik, hogy Isten megígérte: azoknak az életében, akik Őt szeretik, csak jó dolgok fognak történni. De nem ez a helyes válasz. Isten nem ezt ígérte.

Illusztráció: Valaha, 1921-ben, egy misszionárius házaspár, David és Svea Flad, Svédországból a két éves kisfiukkal, egyenesen Afrika szívébe utaztak – az országba, amelyet akkoriban Belga Kongónak hívtak. A misszióközpontban összetalálkoztak még egy skandináv házaspárral, Eriksonékkal. Nemsokára ők négyen úgy érezték, hogy az Úr hívására el kell hagyniuk a misszióközpontot, és el kell vinniük az evangéliumot Kongó egyik távoli sarkába.

N'dolera faluban a törzsfőnök ellenségesen fogadta őket, sőt be sem engedte őket a faluba, félt, hogy az emberek majd elidegenednek a helyi istenektől. A két házaspár úgy döntött, hogy saját kunyhót épít úgy egy kilométerre a falutól.

Imádkoztak a lelki javulásért, de semmi sem történt. Egyetlen kapcsolatuk a faluval egy kisfiú volt, akinek megengedte a törzsfőnök, hogy hetente egyszer csirkét és tojást vigyen az idegeneknek.

Svea Flad – a másfél méternél alig magasabb asszonyka – azt gondolta, hogy ha ez a bennszülött kisfiú az egyetlen afrikai, akivel kapcsolatot tarthat, akkor majd őt próbálja megnyerni Krisztus számára. És valóban, egy bizonyos idő alatt ezt el is érte.

De másfajta bátorítást nem is kapott. Időközben a misszionáriusok kis csoportját utolérte a malária (mocsárláz). Egy rövid idő múlva az Erikson házaspár úgy döntött, hogy már eleget szenvedett, ezért visszautazott a misszióközpontba, ahol meglehetősen biztonságban voltak.

És akkor még az történt, hogy a vadon közepette Svea teherbe esett. Mire eljött a szülés ideje, a helyi törzsfőnök szíve már meglágyult annyira, hogy egy szülésznőt küldött segítségül. Sveának kislánya született, és Ainának nevezték el.

A szülés azonban így is elég nehéz volt, és Svea elgyengült testét ez nagyon megviselte. Még 17 napot élt a szülés után. David Flad összeomlott. Kiásott egy sirt, eltemette a 27 éves feleségét, és a gyermekeivel együtt visszament a misszióállomásra.

Átadta a kisbabát Eriksonéknak, és csak ennyit mondott: „Visszamegyek Svédországba. Elvesztettem a feleségemet, én meg nem tudok gondoskodni erről a gyermekről. Isten tönkretette az életemet.” Elment, és nem csak a hivatását adta fel, hanem Istent is megtagadta.

Bizony. Sok tragédia történik még azok életében is, akik igyekeznek a legközelebb állni Istenhez. Csúnya dolgok történnek a jó emberekkel.

De éppen ide illik be az említett bibliavers – a bátorítás és reménység üzenete – amely azt hirdeti nekünk, hogy „tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint a kik az ő végzése szerint hivatalosak”.

A következő versben pedig elmondja nekünk, mi az Isten szándéka: „Mert a kiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az ő Fia ábrázatahoz hasonlatosak legyenek, hogy Ő legyen elsőszülött sok atyafi között.”

Értitek, hogy mit mond? Azt jelenti, hogy Isten munkálkodik azok életén keresztül, akik szeretik Őt, hogy ők egyre hasonlóbbá válhassanak Krisztushoz.

Bármilyen gondunk, bajunk, fájdalmunk van, ha szeretjük Őt, és megengedjük neki, még a gondjaink is dicső részévé válhatnak ennek a folyamatnak.

Nézzük csak meg, milyen három, különös áldást hoznak életünkbe ezek a gondok. És ha megnézzük, hogyan használta fel Isten a múltbeli gondjaink a legnagyobb áldások előidézésére, akkor ez segítségünkre lesz a mai gondjaink közepette.

I. Isten a gondok által irányít és formál

A kisebb-nagyobb életgondok nem különös véletlenek vagy balszerencse következményei. Azért engedte meg őket Isten, hogy a segítségükkel Jézus képmására formáljon bennünket.

Képzeljétek el egy sziklát egy mezőség közepette. Ott, egymagában állva, szinte semmire sem jó. De egy szobrász kezében remekművé válhat. Életünk e sziklához hasonló.

Habár ezt nem vehetitek azonnal észre, Isten lélegzetelállító dolgot visz végbe rajtatok. Bármit kellett is elszenvednetek. Éppen ebben a zavarba ejtő helyzetben, amelyben most vagytok.

A baj ott van, hogy mi nem tudjuk áttekinteni, min dolgozik Isten. Csak azt látjuk, hogy kódarabok repkednek körülöttünk. Ha egyik-másik eltalál, ez nem jelenti azt, hogy Isten elhagyott bennünket, vagy, hogy haragszik ránk, hanem azt, hogy éppen mellettünk áll: szemléli a fejlődésünket, csiszolja az éles széleket, türelmesen vési belénk Jézus képét.

A Bibliában olvassuk: „Teljes örömmel tartásotok, atyámfiak, mikor különféle kísértésekbe estek, Tudván, hogy a ti hiteteknek megpróbáltatása kitartást szerez; a kitartásban pedig tökéletes cselekedet legyen, hogy tökéletesek és épek legyetek minden fogyatkozás nélkül” (Jak 1,2-4).

„Különféle kísértések.” Hát éppen erről beszélünk – ezek azok az események, amelyeket Isten megengedett. Ezeket használja fel Isten arra, hogy Jézus képére faragjon bennünket. Jakab tulajdonképpen azt mondja, hogy ez tesz bennünket tökéletessé.

II. Isten a gondok által javít bennünket

Másodszor, Isten arra használhatja a gondokat, hogy általuk kijavítson, helyreigazítson bennünket. Néha minden olyan rutinossá válik körülöttünk, ám Isten a gondokat arra használja, hogy új irányt adjon az életünknek. Nem arról van szó, hogy tévesen cselekszünk – egyszerűen egy új irányra van szükségünk.

De olyan pillanatok is vannak, amikor nincs igazunk. Bűnbe tévelyedünk, és isteni útbaigazításra szorulunk, szükségünk van Isten fegyelmezésére, és arra, hogy felújítsuk vele a kapcsolatunkat. Ezért Isten felhasznál valamilyen gondot az életünkben, hogy elgondolkodtasson bennünket a bűnös viselkedésünk felett, és utána helyreigazítson bennünket.

Az Ige legismertebb példázata a gazdag ifjúról szól. „Monda pedig: Egy embernek vala két fia; És monda az ifjabbik az ő atyjának: Atyám, add ki a vagyonból rám eső részt! És az megosztá köztük a vagyont. Nem sok nap múlva aztán a kisebbik fiú összeszedvén mindenét, messze vidékre költözék; és ott eltékozolá vagyonát, mivelhogy dobzódva élt. Minekutána pedig mindent elköltött, támada nagy éhség azon a vidéken, és ő kezdé szükségét látni. Akkor elmenvén, hozzá szegődék annak a vidéknek egyik polgárához; és az elküldé őt az ő mezeire disznókat legeltetni. És kívánja vala megtölteni az ő gyomrát azzal a moslékkal, a mit a disznók ettek;

és senki sem ad vala néki. Mikor aztán magába szállt, monda: Az én atyámnak mily sok bérese bővölködik kenyérben, én pedig éhen halok meg! Fölkelvén elmegyek az én atyámhoz, és ezt mondom néki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened. És nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hívattassam; tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy! És felklevén, elméne az ő atyjához. Mikor pedig még távol volt, meglátá őt az ő atya, és megesék rajta a szíve, és oda futván, a nyakába esék, és megcsókolgatá őt.” (Lukács 15,11-20).

A zsidók számára nincs szörnyűbb dolog a disznók etetésénél. S az említett disznók jobban éltek, mint a tékozló fiú, mert azt írja, hogy az ifjú a disznók eledelével kívánta megtölteni a gyomrát. Végül a gondok elviselhetetlenné váltak a számára, ezért igazítani kezdett az álláspontjain és a viselkedésén. Bevallotta bűneit, megbánta, majd hazatért.

Értitek Isten ígését azzal kapcsolatban, hogy kijavít bennünket, amikor akarattal eltávolodunk az igaz útról? Zsidók 12,5-6 így hangzik: „Fiam, ne vesd meg az Úrnak fenytését, se meg ne lankadj, ha ő dorgál téged; Mert akit szeret az Úr, megdorgálja.”

Isten tudja, mily szörnyű lehet a bűn. De ha engedünk a bűnnek, Ő azt ígérte, hogy kijavít bennünket. Ezért amikor gond gondra halmozódik, talán meg kell kérdeznünk önmagunkat és Istent, van-e az életünkben olyan terület, amelyen javítani kell. Nem minden probléma szolgál a javításunkra, de némelyik igen.

III. Isten a problémák által oltalmaz bennünket

Végül Isten a problémákat arra is felhasználja, hogy oltalmazzon bennünket. Ezt József történetéből látjuk, az Ó Testamentumban. Jól ismeritek ezt a történetet, igaz?

József az apa kedvenc fia volt. Emiatt a féltestvérei elkeseredett gyűlöletet tápláltak iránta. Egyik nap felforrított bennük a gyűlölet, ezért eladták őt rabszolgaként egy Egyiptomba tartó karavánnak.

Minden olyan gyorsan történt. Az egyik pillanatban még apa kedvence volt, mindent megkapott, amit csak kívánt. A másik pillanatban már rabszolga, aki láncra verve halad Egyiptom felé.

Józsefnek ennél rosszabb kilátása nem lehetett, Istennek azonban célja és terve volt vele, védte és oltalmazta őt, habár József ezt akkor még nem értette.

József élete csodálatos, és csak egy isteni kéz tudta ezt úgy alakítani, hogy a rabszolga Egyiptom uralkodójává váljon, aki a fáraótól rangban csak egy fokkal volt alacsonyabb.

Sok év múlva, éhínséges időben, József ismét összetalálkozott a testvéreivel, akik Egyiptomba jöttek engedélyért, hogy gabonát vásárolhassanak. Természetesen nekik halvány fogalmuk sem volt róla, hogy az egyiptomi uralkodó: József, a féltestvérük.

De József végül felfedte magát előttük. Ekkor a testvérei nagyon megijedtek, és kérték Józsefet, hogy ne végeztesse ki őket. Tudta, mennyire gyűlölték őt a testvérei, de látta életében az isteni vezetést, és tudta, hogy Isten oltalmazta őt egész idő alatt. És most hallgassátok meg, mit mondott József a testvéreinek (1Móz 45,4-8): „Monda azért József az ő atyjafiainak: Jöjjetek közelebb hozzám! És közelebb menének. Akkor monda: Én vagyok József, a ti testvéreitek, kit eladtatok vala Egyiptomba. És most ne bánkódjatok, és ne bosszankodjatok azon, hogy engem ide eladtatok; mert a ti megmaradástokért küldött el engem Isten ti előttetek. Mert immár két esztendeje, hogy éhség van e földön, de még öt esztendő van hátra, melyben sem szántás, sem aratás nem lesz. Az Isten küldött el engem ti előttetek, hogy műveljem a ti megmaradásotokat e földön, és hogy megmenthesselek titeket nagy szabadítással. Nem ti küldöttetek azért engem ide, hanem az Isten, ki engem a Fáraó atyjává tett, és egész házának urává, és Egyiptom egész földének fejedelmévé.”

Ezért kell megtanulnunk bízni Istenben – még a gondok között is. Ő irányítani, javítani és oltalmazni fog bennünket, mert megígérte, hogy azoknak, akik őt szeretik, minden a javukra válik.

Illusztráció. (Az elkezdett történet folytatása). Nyolc hónappal később az Erikson házaspár megbetegedett és néhány nappal később elhunyt. Fladdék kislánya amerikai misszionáriusokhoz került, akik őt elnevezték Aginak, és amikor visszatértek Amerikába, a kislányt is magukkal vitték.

Felnőtt korában Agi Teológiai Egyetemre iratkozott, ahol megismerkedett D. Herst nevű fiatalemberrel, majd feleségül ment hozzá. Teltek-múltak az évek. Herstték szolgálata sok termést hozott. Idővel Agi férje egy Seattle környéki kollégium igazgatója lett.

Agi egyszer a postaládájában egy svéd lelki folyóiratot talált. Nem tudta, hogy ki küldte neki, sőt, el sem tudta olvasni. De lapozgatva benne, egy fénykép láttán a lélegzete is elállt. Messze a vadonban, egy fehér kereszt állt, rajta egy név: Svea Flad.

Agi beült az autójába és elhajtott a kollégiumba, ahol ismert valakit, aki beszélt a svéd nyelvet. „Mit ír itt?” – kérdezte tőle.

Az előadó elolvasta majd röviden elmesélte neki a történetet: A miszionáriusokról szólt a történet, akik sok-sok évvel korábban N'doler faluba jöttek, a fehérbőrű kislány születéséről, a fiatal anyuka haláláról,

egy afrikai kisfiúról, aki időközben felnőtté vált és megtért Krisztushoz. Most, amikor már nincsenek köztük fehérbőrű emberek, meggyőzte a törzsfőnököt, engedje meg neki, hogy a faluban felépítsen egy imaházat.

A cikk azt is elmondta, hogy ez a tanító megnyerte a tanítványait, ők meg elvezették a szüleiket a Megváltóhoz. Sőt, maga a törzsfőnök is keresztény lett. Ma 600 keresztény hívő él ebben a faluban.

Mindez David és Svea Fladnek köszönhetően.

De a történetnek még nincs vége. Engedjétek meg, hogy folytassam.

A Herst házaspár, a 25. házassági évfordulójára, egy svédországi utazást kapott ajándékba a kollégiumtól. Svédországban Agi igyekezett megkeresni az édesapját. David már idős volt. Másik felesége volt, akivel négy gyermekük született, de David nekiadta magát az itálnak. Nemrég agyvérzést kapott. Otthonában egyetlen szabályt követelt, hogy betartsanak, úgymond: „Sohase említsétek előttem Istent, mert ő mindent elvett tőlem.”

A féltestvéreivel való érzelmes találkozás után, Agi elmondta nekik, hogy szeretne találkozni az apjával. A többiek tétováztak. „Talán beszélhetnél vele”, mondták neki végül. „De vigyázz, mert habár nagyon beteg, azért még mindig megtörténik vele, hogy ha Istent említed neki, dühbe gurul.”

Agi azonban nem habozott. Belépett az elhanyagolt szobába. Mindenfelé italosüvegeket látott. De gyorsan odalépett a 73 éves apjához, aki a gyűrött ágyneműn feküdt. „Apa?”, szolt hozzá feszülten. Az apja a lánya felé fordult, és elkezdett sírni. „Aina”, mondta neki. „Sohasem volt szándékomban odaadni téged.” „Jól van apa”, válaszolta Agi, és megölelte őt. „Isten gondoskodott rólam.”

Az idős ember kővé meredt. Azonnal abbahagyta a sírást. „Isten rég elfelejtett bennünket. Ő miatta lett ilyen az életünk.” És befordult a fal felé.

Agi megsimogatta az arcát és rendületlenül folytatta. „Apa, el kell neked mondanom az igazságot. Nem hiába mentél Afrikába. Nem hiába halt meg édesanyám. A kisfiú megtért, és az egész falut elvezette Krisztushoz. Az egyetlenegy kis mag, amit elültettetek, kikelt és növekedett. Ma abban a faluban 600 afrikai szolgál az Úrnak, mert te és anya hüen engedelmességtettek az isteni hívásnak.”

„Apa! Jézus szeret téged. Sohasem haragudott rád.” Az apja megfordult és a szemébe nézett. Teste elernyed. Elkezdett beszélni. Mire bees-teledett, David megtért Istenhez, akit annyi évtizeden keresztül elvetett.

Néhány évvel később a Herst család Londonban részt vett egy konferencián, ahol többek között jelentést hallottak Zairéből, a hajdani Belga Kongóból.

A nemzeti egyház vezetője, miközben beszélt a 110 ezer kereszttel hívőről, elmondta, hogy mindezt a népe közötti evangéliumhirdetésnek köszönhetik. Agi később megszólította ezt az embert, bemutatkozott neki és megkérdezte tőle, hallott-e valaha David és Svea Fladról.

„Igen, asszonyom”, válaszolt francia nyelven az egyházfő, miközben a szavait angolra fordították. „Svea Flad vezetett engem Krisztushoz. Én voltam az a kisfiú, aki hetente élelmet vitt a szüleinek, még mielőtt ön megszületett. Mi mindezidáig tiszteletben tartottuk az anyja sírját és emlékét.”

Átölelte, és mindketten sokáig sírtak. Majd így folytatta: „El kell jönnie Afrikába, hogy megnézze édesanyja sírját, mert az ön édesanyja a történelmünk legismertebb személyisége.”

Agi Herst és a férje ellátogatott Zaireba. Sok ujjongó falusi bennszü-
lött fogadta őket. A legdramatikusabb pillanat az volt, amikor a lelkész elkísérte Agit, hogy megtekintse édesanyja fehér keresztyét. Agi letérdelt, hogy imádkozzon és hálát adjon.

Még aznap, valamivel később, a gyülekezetben a lelkész felolvasta a János 12,24-et: „Bizony, bizony mondom néktek: Ha a földre esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem.” Majd a Zsoltár 126,5-t: „Akik könnyhullatással vetnek, vigadással aratnak majd.”

Zárószó

Illusztráció: Isten akarta így. A londoni Tower közelében van egy templom, amelyet úgy hívnak, hogy „minden szentek”. A hozzá tartozó temetőt körülvevő fal mellett, egy nagy tábla áll, amelyet a turisták nem tudnak nem észrevenni. A táblán egy rövid történelmi áttekintés található, majd egy célzó kérdés: „Ebben az épületben Jézus Krisztust már 600 éve imádják, ebben a városban már 1100 éve, Britanniában meg 1300 éve. Nem gondolja, hogy már ön is elkezdhetné Őt imádni?” Ez a tábla is Jézus egyházának különleges kitartására mutat, és rámutat, hogy sok vihar és megosztás, háború és éhség, tévedés és nyomorúság, téves és gonosz megítélés ellenére még mindig létezik olyan intézmény, mint az egyház. Ennek részben a számtalan megszentelt hívő a titka, de a titok nagy része Istennek, az egyházzal való szándékában rejlik. Az egyház fennmaradt, mert Isten is így akarta. Ennyi az egész. Az egyház létezett és létezik, mert Isten így döntött.

II. negyedév

2011. április 3.

1. FELKÉSZÜLNI A VIHARRA

Malvin Newland prédikációja

Alapige: Róma 8,31-39

Illusztráció: Klaudia fiatal menyecske volt, a húszas éveiben, amikor felfedezték nála a Hodgkin-kórt, és mellé 50% túlélési esélyt kapott. Gyorsan megműtötték, majd kobalt-terápiára járt, amely miatt a szép fiatalasszonyból, szinte egy éjszaka alatt, csak egy csontváz maradt.

A fiatalasszony férje, aki a kórház segédlelkésze volt, már sok beteg és haldokló pácienset látott. Ilyen vallomást tett: „A filmekben ez úgy van, hogy azok a házaspárok, akik talán éveken át veszekedtek és nem éltek egyetértésben, amikor valamilyen veszéllyel találják magukat szemben, hirtelen elfelejtik a különbségeket, és együttesen harcolnak. De a valós életben ez nem mindig történik így.”

„Amikor egy házaspár válságba jut”, mondja ő, „az kerül a felszínre, ami már túlsúlyban volt az életükben. Miután én és Klaudia hittünk Istenben, és mélységesen szeretjük egymást, a válság csak még közelebb vitt bennünket egymáshoz. A betegsége miatti válság csak elmélyítette a már jelenlévő érzéseket.”

Klaudia és a férje nem gondolták, hogy valaha ilyen válságos helyzetbe jutnak, de miután megtörtént, felfedezték, hogy már kifejlesztették az erőt, amely segítségével túleszik magukat rajta.

Mi a helyzet ma velünk? Közülünk legtöbben sohasem fognak átélni ennyire válságos pillanatot, amilyenekkel Klaudiának és a férjének kellett szembenéznie. De lesznek viharok, valamilyen szívfájdalmak,

valamilyen döntések, nehéz pillanatok, amelyek majdnem életválságba sodornak majd bennünket.

Mit fogunk tenni? Készek leszünk-e szembenézni vele? Lesznek-e hozzá belső eszközeink, amelyekre oly nagy szükségünk lesz. Ha nem, akkor hogyan tudunk ma felkészülni a válság napjára?

Meggyőződésem, hogy ha szert akarunk tenni olyan eszközökre, amelyekre szükségünk lesz a válság idején, akkor ma kell felkészülnünk erre az időre.

I. Legyen biztos az Istennel való kapcsolatotok

A. Az első felkészülési pont abból áll, hogy biztosakká kell válnunk az Istennel való kapcsolatunkat illetően, tehát tudnunk kell, hogy Jézus Krisztus a mi Megváltónk, és naponta együtt kell járnunk vele.

Illusztráció: Erre a Bibliában találunk példát. Ábrahám Istennel járt, és „Isten barátjának” nevezték. Noé Istennel járt, s amikor jött az özönvíz, családostól megmenekült. Mózes Istennel járt a pusztában, ahol Isten felkészítette őt a népe felszabadítására.

Dávid fiatal pásztorfiúként Istennel járt, s amikor meghívták őt, hogy legyen Izrael uralkodója, kész volt betölteni a feladatot. Dániel kiszabadult az oroszlánok verméből, a barátai meg a tüzes kemencéből.

B. Isten azonban nem mindig húzza ki a gyermekeit a tűzből. István, egy hittel és Szentlélekkel teljes fiatalember volt (ApCsel 6,5), amikor agyonkövezték. De kapott a mennyről egy győzedelmes látomást.

Nézzük meg néhány apostol sorsát: Pétert fejjel lefelé szegezték keresztre; András vastag kötelekkel kötötték a kereszthez és három napig haldoklott mielőtt meghalt; János rab volt egy lakatlan szigeten; Bartolomeust megverték, majd lefejezték; Tamást igehirdetés közben ölték meg.

Ezek az emberek szó szerint Istennel jártak és szenvedtek. De az ő életükben is Pál apostol szavai visszhangzottak: „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: Végezetre eltétetett nékem az igazság koronája, melyet megad nékem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nékem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését” (2Tim 4,7-8).

Habár nem voltunk ott velük, 2000 évvel ezelőtt, de mégis meríthetünk ugyanabból a forrásból. És mialatt az Úrral járunk, naponta egyre jobban megismerjük Őt, és akkor majd mi is elmondhatjuk Pál apostollal együtt, hogy „nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség” (Fil 1,21).

II. Nyissátok meg a Bibliákat, és legyen életetek vezére

Másodszor, szükségünk van arra, hogy megnyissuk a Bibliát, és életünk vezérévé tegyük. Kérdezem én, miért hagytuk abba a Bibliaversek fejből való tanulását? A gyermek-szombatiskolában a gyerekek azelőtt gyakrabban tanultak fejből bibliaverseket. A felnőttek is odaszenteltebben tanulták a bibliaverseket. Ma viszont sok hívő több reklámszöveget tud fejből, mint bibliaverset.

Illusztráció: J. Russell Morset, az egyik nagy misszionáriust, aki Kína és Burma határvidékén dolgozott, 1951-ben elfogták a kínai kommunisták, és 21 hónapig fogva tartották. Elmondták neki, hogy a feleségét és a legkisebb fiát megölték, majd 15 hónapig magánzárkában tartották, és minden külső kapcsolattól eltiltották. Eltörték a szemüvegét és egy sötétzárkába lökték, ahova sem a Bibliáját, sem más könyvet nem vihetett magával. Naponta kétszer belökték neki az enniváló az ajtó etetőnyílásán, és emberi alakot, emberi hangot ez alatt az idő alatt egyszer sem hallott.

Minden emberi kapcsolat nélkül élt, kételkedve abban, hogy kint valaki is tudná, hogy ő hol van, és hogy egyáltalán életben van. Később elmesélte, hogy bizonyára megőrült volna, ha nem tudott volna annyi bibliaverset fejből elmondani, és énekeket fejből elénekelni. Ennek köszönhetően tudta elméjét aktív állapotban tartani.

Sokan vallották már, hogy nehéz időben olykor csak néhány bibliaversre tudtak visszaemlékezni. Egy asszony például mindig a Filippi 4,13-at ismételte: „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít”.

Nem tudom, ti melyik bibliaverseket őriztetitek a jövő számára?

III. Tegyétek az imát az életetek aktív részévé

A. Harmadszor, még a vihar kezdete előtt, az imádkozást életünk aktív részévé kell tenni. Már korábban is beszéltünk az ima fontosságáról, de úgy látszik, hogy mi csak a bajban imádkozunk aktívan, utána ismét elhanyagoljuk.

Illusztráció: Az öbölháború kezdete előtt, az Amerikai Egyesült Államokban az egyik egyház nyilvános ima-istentiszteletet szervezett. A gyülekezet teljesen megtelt. Sőt, a segédhelyiségek is megteltek emberekkel, akik a hangszóró segítségével hallgatták az istentiszteletet. Ez egy nagyon megrázó istentisztelet volt, mert az emberek egymás után imádkoztak Isten oltalmáért és kegyelméért az öbölháború idejére.

Isten meghallgatta imáikat. Ez egy drámai, de rövid háború volt, a vártnál sokkal kevesebb amerikai veszteséggel.

Néhány héttel a háborút követően ez az egyház ismét nyilvános istentiszteletet szervezett a hálaadás céljával. A válságos pillanatok elmúltak, és erre az istentiszteletre mindössze húszan jöttek el, hogy hálát adjanak Istennek az imáik meghallgatásáért.

Illusztráció: A Bibliában van egy történet, amely egy gonosz uralkodó miatt kimondott imáról szól. Sénakhérib asszír király volt az, aki azzal dicsekedett, hogyan fogja leigázni Isten népét, és elfoglalni az országot.

Üzeneteket küldözgetett Izraelnek, magasztalva saját erejét és kicsúfolva Izrael gyengeségét. Amikor Sénakhérib megszólalt, az egész világ rettegett!

Izrael királya, Ezékiás, a hit embere volt. Tudta, hogy emberi szemmel nézve Asszíria valóban könnyen legyőzhetné Izraelt. De Ezékiásnak volt egy titkos fegyvere. Magához hívatta Ésaiaást, és letérdeltek imádkozni. És nézzétek csak meg, mi történt!

A 2Kró 32,21-22 ezt mondja: „És elbocsátá az Úr az ő angyalát, a ki megölt minden erős vitézt, előljárót és vezért az asszíriai király táborában, és nagy szégyennel megtért az ő földébe. Bemenvén pedig az ő istenének házába, ott az ő saját fiai fegyverrel ölték meg őt. Megszabadítá azért az Úr Ezékiást és a Jeruzsálem népét Sénakhéribtől az asszíriai királytól, és minden másoktól, és védelmezé őket mindenfelől.”

B. De nem csak háborús időben kell imádkoznunk. A földön ma sokhelyütt harcot vívunk. Egyházunk vezetőinek szükségük van az imáinkra. Iskoláinknak is szükségük van az imáinkra. A fiataloknak is szükségük van az imáinkra. A családoknak is szükségük van az imáinkra. És világszerte a gyülekezeteinknek is szükségük van arra, hogy imádkozzunk értük.

Pál apostol így figyelmeztet bennünket: „Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmaságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.” (Eféz 6,12).

Együtt és egyenként, felkészültünk-e lelkileg? Ha túl szeretnénk élni ebben az Isten nélküli, pénzsóvár világban, ahol egyre több a gyűlölet, meg kell térnünk az imát hanyagoló életünkéből, és az első helyre kell tennünk az imát. Már az egyházak is eltávolodtak az imától. Az evést és a társas tevékenységeket helyezik előtérbe.

Amikor Isten népe megtér Hozzá imádsággal, csodák történnek. Ne azért imádkozzunk, hogy Isten a mi oldalunkon álljon, hanem azért, hogy kitarthassunk Isten oldalán. Jegyezzétek meg, Isten nem azt ígérte, hogy kiment bennünket a bajokból, hanem hogy a bajban is velünk lesz.

IV Gyakorlások a Krisztus jelenlétét

A. Végül, gyakorolnunk kell Krisztus jelenlétét. Hogyan kell az Úr jelenlétében élni? Szükségünk van-e valamely festő által festett képre ahhoz, hogy elképzelhessük a festő jelenlétét közöttünk?

Illusztráció: Charles Spurgeon azt vallotta, hogy életében összesen még 15 perc sem volt, hogy ne érezte volna Krisztus jelenlétét. De jó lenne, ha én is ezt vallhatnám! Milyen erősek lennénk, ha mindig úgy viselkednénk, mint Krisztus jelenlétében.

Illusztráció: Egy lelkipásztor felszólította a híveit, hogy határozzák el: egy évig nem tesznek semmit anélkül, hogy előzőleg ne kérdeznék meg: „Mit tenne most Jézus?”

Ez a kihívás akkor vált igazán nagygyá, amikor egy hontalan, gyászolva a nagy szegénységben elhunyt feleségét, bement ebbe a gazdag gyülekezetbe és a hívőkhöz fordult. Ezt mondta: „Valamelyik este hallottam, hogy az emberek itt azt énekelték, hogy mindent Jézus szolgálatára szentelnek, minden vagyonukat, minden gondolatukat és tettüket, minden percet és órát. Az imaház előtti lépcsőkön ülve, azon töprengtem, mit akarnak ezzel mondani? Azt hiszem, hogy a világban sok olyan nehézség és baj van, amely nem lenne, ha az emberek, akik ilyen énekeket énekelnek, elmennének és e szavak szerint élnének.”

Ha ez a hontalan ma nekünk mondaná ugyanezt, mit válaszolnánk neki? Vajon úgy éljük életünket, hogy mindig megkérdézzük: „Mit tenne most Jézus?” Vajon ti naponta Krisztus jelenlétében élték?

Ebben az illusztrációban ez a hontalan ember is meghalt, de közben úgy megérintette a hívők szívét, hogy sok hívő változtatott az életmódján. A mi életünk is igazi fordulatot venne, ha Jézus lépéseit követnénk, és mindig megkérdéznénk: „Mit tenne most Jézus?”

Krisztus megígérte a tanítványainak: „Íme, én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Máté 28,20). Mily csodálatos ígélet! Gyakorolnunk kell magunkat abban, hogy megérezzük az isteni jelenlétet a mindennapi életünkben.

Gondoljunk a Róma 8,31-39: „Mit mondunk azért ezekre? A ki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk? Kicsoda vádolja az Isten választottait? Isten az, aki megigazít?

Kicsoda az, a ki kárhozzat? Krisztus az, a ki meghalt, sőt a ki fel is támadott, a ki az Isten jobbán van, a ki esedezik is érettünk?

Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől? Nyomorúság vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-e?

Amint meg van írva, hogy: Te éretted gyilkoltatunk minden napon; olybá tekintenek, mint vágó juhokat.

De mindezekben felettébb diadalmaskodunk, Az által, aki minket szeretett,

Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következők,

Sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban.”

Illusztráció: Az 1900-as évek elején Japán leigázta Koreát, és vad kegyetlenséggel tartotta sakkban az embereket. De különösen a keresztények ellen vívtak elkeseredett harcot. Megtiltották az istentiszteleteket, elfoglalták a templomokat, megölték vagy bezárták sok keresztény vezetőt, és deportáltak minden külföldi misszionáriust.

Am egy koreai, falusi lelképásztor kitartóan kérlelte a japán rendőrfőnököt, engedje meg neki, hogy istentiszteletet tartson. Végül megkapta az engedélyt. A rendőrfőnök kinyitatta a templomot – egyetlen alkalomra.

Ennek híre gyorsan elterjedt a faluban.

Vasárnap kora reggel, sok keresztény család, alig várva az alkalmat, hogy részt vegyen az istentiszteleten, elindult a templom felé. A japán leigázóik mellett mentek el, akik komor megvetéssel szemlélték őket, de a keresztények örömét ez nem csökkenthette.

A koreai gyülekezetek mindig az éneklésekről voltak híresek. A földművelők, akiknek dolgozniuk kellett, hallgatták a nyitott ablakon kihalatszó, egymásután elhangzó énekeket.

A „Hozzád én Istenem” című ének egyik versszakánál a japán előjáró bezáratta a templomajtókat, lelocsoltatta a falakat benzinnel, és felgyújtotta a templomot.

Mialatt felcsaptak a lángok és a fojtogató füst betöltötte a templomot, a hívők az ablaknyílásokhoz rohantak. De menekvésük reménye is füstbement, amikor a menekülők holtteste visszazuhantak az ablakból, mivel a kint levő katonák lelőtték a menekülni készülőket.

A prédikátor tudta, hogy nincs menekvés. Az Istenbe vetett bizalomból származó nyugalommal kezdett el énekelni. A többiek csak erre vártak. Miközben a füst fojtogatta őket és csípte a szemüket, csatlakoztak a

lelkipásztorukhoz: „Hozzád én Istenem, mind közelebb, mert az én bűn-terhem mind nehezebb. Habár elfáradtam ez marad jelszavam: Hozzád én Istenem mind közelebb!”

Az utolsó versszaknál rájuk szakadt a plafon, és az égő épületet szemlélő, kinti fölművesek számára ez a hívők hitének élő és örök bizonyítéka maradt.

Az éneklést és a gyermeksírást végül már alig hallották a ropogva tomboló tűztől. A testek, amelyben valamikor élet lakott, együtt égtek az épület gerendáival. De egyszer majd büszkén és győzedelmesen fognak állni az Úr előtt.

Zárószó:

És mi a helyzet veletek? Felkészültetek-e életetek viharaira, vagy hiányozni fognak az oly fontos segédeszközök?

A felkészülés legjobb módja az, ha igyekeztek megismerni Istent, és Jézus Krisztust, a személyes Megváltótokat; ha az Ő Szavát elrejtitek a szívetekben; ha az imát életetek vitális részévé teszitek, és ha életetek minden napjában az Úr közelében igyekeztek élni.

2021. május 8.

2. „VÖRÖS FONALÚ ZSINÓR” JERIKÓ FALÁN

Alapige: Józsué 2,2-13.

A „vörös fonalú zsinórra” azért volt szükség, mert közelgett a megsemmisülés (2,2-13)

A kananiták, Jerikó lakói, Isten ellenségei voltak. Istentelen nép volt az, amely a saját gyermekét a Moloh istennek szentelte élő áldozatul. Emellett vad orgiákban vettek részt, halott-idézéssel, boszorkánysággal foglalkoztak, és még sok minden mást is tettek, amely Isten szemében utálatos dolog volt. Gonosz, bűnös nép volt ez. Isten ítéletét az ő népének, Izraelnek kellett végrehajtania rajtuk.

Istennek ellenségei ennek az erődített városnak, Jerikónak a falain belül éltek, és tudták, hogy bajban vannak. Hallottak erről a népről, Izraelről, hogyan szabadította ki őket az egyiptomi rabságból az Ő Istenük, hatalmas kézzel. Mindenki hallott arról, ahogyan Isten szétválasztotta előttük a Vörös-tengert. És arról is jelentést kaptak, ahogy ez a nép megsemmisítette Óg és Szihon, a két emoreus király városát.

Most pedig ez a hatalmas, rettenhetetlen nép éppen feléjük tart. Csak át kell kelnie a Jordánon, és máris az ő földjükön lesz.

Jerikó lakói tudták, hogy közeleg a veszély, ezért őrszemeket állította fel, akik Izrael esetleges felbukkanásáról azonnal értesítették volna őket.

Jerikó katonái rettegve vigyáztak a vártán.

Isten népe átkelt a Jordánon és lassan megérkezett. Isten tervet készített az ellenség megsemmisítésére. E terv szerint hét papnak kellett a szövetség ládája előtt menetelnie a kürtökkel, mögöttük meg a felfegyverzett katonák vonultak. Hat napon át, minden nap egyszer, megkerülték a várost, de ezt csendben kellett megtenniük. A hetedik nap hétszer kellett megkerülniük a várost, és a hetedik alkalommal kürtölniük kellett, a népnek meg kiáltoznia. Ez volt Isten terve Jerikó bevételére.

Szerintem, mikor Izrael megérkezett a városhoz, és elkezdte tenni, amit Isten megparancsolt neki, a városlakók, akik a faláról nézték őket, biztosan jól nevettek rajtuk. Talán ilyen megjegyzéseket is tettek: „Képzeljétek, mi ezektől féltünk. Ezek meghibbantak, körbe járnak a várost, mint amikor a gyerekek játszanak.” Talán kinevették és kicsúfolták Isten népét onnan fentről, az erődített város falairól. De bármit gondolt is Isten ellensége, Isten terve rendületlenül megvalósulásnak indult. Nemsokára azonban arcukra fagy a mosoly, elül a nevetés, elcsitul a csúfolódás, és leomlik a város, végleg megsemmisül.

A „vörös fonalú zsinórra” azért volt szükség, mert közelgett a megsemmisülés

A „vörös fonalú zsinór” a menekvés útját mutatta (17-21)

Ki használhatta ki a menekvés lehetőségét?

Igazatok van: Ráháb.

És miért állt a menekvés útja Ráháb rendelkezésére?

Elsősorban az Istenbe vetett hite miatt. A Jakab 2 és a Zsidók 11 úgy beszél Ráhábról, mint akinek igazi hite volt. Azért volt hite igaz, mert hit szerint engedelmeskedett. Isten Szava csakis ezt az „engedelmes hitet” ismeri el.

Tudjuk, hogy Ráháb hitt, mert az Új Testamentum ezt mondja. De még két más dologból is megláthatjuk a hitét, amelyről Józsué második fejezetében olvasunk.

a) Hallgassátok meg a hitéről szóló jelentést a Józsué 2,11-ben: „És amint hallottuk, megoldadott a mi szívünk, és nem támadt többé bátorság senkiben sem miattatok. Bizony az Úr, a ti Istenetek az Isten fenn az

égben és alant a földön!” Ráháb hallott Istenről, és hitt benne; Jerikó többi lakósa is hallott Istenről, de csupán csak félt tőle.

b) A másik dolog, amely a hitét bizonyítja: a cselekedete. Ráháb elrejtette a kémeket, és azt tette, amit mondtak neki.

Melyek voltak menekvésének feltételei?

A szövegben három feltételről olvasunk, amelynek eleget kellett tennie ahhoz, hogy a megsemmisülés elől megmenekülhessen:

a) hogy „vörös fonalú zsinórt” kössön az ablakába,

b) hogy a hozzátartozóit összegyűjtse az otthonába,

c) és ne mondja el senkinek, mire készülnek az izraeliták.

A „vörös fonalú zsinorra” azért volt szükség, mert közelgett a megsemmisülés.

A „vörös fonalú zsinór” a menekvés útját mutatta.

A „vörös fonalú zsinór” a döntés meghozását igényelte

Amikor Ráháb leengedte a férfiakat a kötélén, döntenie kellett. Ismerte a feltételeket, és tudta, hogy miről kell döntenie: „vagy eleget teszek a feltételeknek, vagy nem”.

Miközben tovább olvassátok a szöveget, az az érzésed, hogy Ráháb már döntött. Keressük meg ezt az ígelyet.

Amikor hallotta melyek a feltételei annak, hogy vagy megmeneküljön, vagy elvesszen, Ráháb így válaszolt: „Amint szólottatok, úgy legyen! Ekkor elbocsátá őket, és elmenének; a veres zsinórt pedig reakóté az ablakra.” (21. vers).

Úgy látszik nem habozott odakötni a zsinórt. Amint az izraelita kémek az ablakon át a földre értek, Ráháb azonnal odakötötte a „vörös fonalú zsinórt”. Ráháb tudta mit kell tennie, és semmi oka sem volt azt halasztgatni.

Ráháb tudta, hogy „kint van, vagy bent van”. Ha nem teszi meg, amit mondtak neki, ha nem lesz a házában, utoléri a büntetés, mint Jerikó többi lakosát, de ha megteszi, amit mondtak neki, és a házban marad, megmenekül.

A „vörös fonalú zsinór” a döntés meghozatalát igényelte, és Ráháb jól döntött, ezért családostól megmenekült. A Jerikón aratott győzelem után Ráháb Izrael népével élt tovább, és ő lett az anyja Ruth férjének, Boáznak; és Ráháb neve benne van Jézus születési táblázatában. Micsoda megmenekülést élt át!

De beszéljünk most a jeruzsálemi „vörös fonalú zsinórról”.

A „vörös fonalú zsinorra” azért volt szükség, mert közelgett a megsemmisülés

Kétezer évvel ezelőtt Jeruzsálemben is volt egy „vörös fonalú zsinór”, Jézus Krisztus, az Isten Fia. Isten ellensége számára ez a „vörös zsinór” azt jelentette, hogy jön a megsemmisülés, az ő megsemmisülésük! Isten nagy ellensége, a sátán, már az Édenkert óta a vártán áll. Az 1Móz 3,16-ban Isten elmondja a sátánnak, hogy az édenkerti győzelme ideig-óráig való, mert Isten elküldi az ember Megváltóját, aki a sátán fejére tapos, és szétmorzsolja azt.

Amikor ez a Megváltó megszületett, a sátán látta, és igyekezett Őt megsemmisíteni, de nem sikerült neki. Később igyekezett Jézust megvesztegetni és rávenni Őt, hogy egyesítsék hatalmukat. A sátán biztos volt abban, hogy a terve sikerül, de mi már tudjuk, hogy ez sem sikerült neki. A sátán a vártán állt, és remegett, mert tudta, hogy sok vesztenivalója van. A sátán nem akarta feladni.

Voltak emberek, akik a sátánt támogatták, holott Jézus legjobb szövetségeseinek kellett volna lenniük: ezek a papok, a farizeusok és más vallási vezetők voltak. De ők is csupán féltek Jézustól. Számukra a „vörös fonalú zsinór” azt jelentette, hogy jön a megsemmisülés. Jézus, fenyegetés volt a számukra. Fenyegetést jelentett az életmódjukra, a hatalmukra, a rangjukra, az üres ünnepeikre és az öngazultságukra vonatkozólag. Ezért kellett megállítaniuk Jézust!

Így Isten földi és lelki ellenségei ördögi tervet készítettek arra, hogyan szabadíthatják meg a saját világukat Jézustól.

Sötét volt, csend honolt. Jézus a tanítványaival a kertben tartózkodott. Imádkozott, de olyan buzgón, hogy már szinte vért izzadt. Ahogy már sokszor megtette, Jézus ez alkalommal is nem a saját szükségleteiért imádkozott, hanem mások szükségleteiért könyörgött. Látta a nehézségeket, amelyekkel a követői majd szembetalálják magukat, és tudta, hogy hitük alaposan megpróbáltatik. Imádkozott a tanítványaiért, és minden követőjéért ő utána. Jézus a halála előtti éjszakán értünk is imádkozott.

Hirtelen felvillant a fáklyák fénye, jöttek a katonák, a botok, a fegyverek és az áruló csókja. Jézust megkötözték és elvezették.

Az ezt követő órákban Jézus a zsidó és a római vezetők előtt állt. Megverték, leköpték, arcul ütötték, a háta véres volt és összerongyolódott, a tanítványai elhagyták.

Legyengülve, elfáradva, vérzőn arra kényszerült, hogy egyedül vigye fel a keresztfát a hegyre, amelyet Golgotának hívtak.

Ott fent aztán a kezébe és a lábába hosszú szegeket vertek. Azon a pénteken hat órán át függött felfeszítve a kereszten, a menny és a pokol között. Hat órán át, amikor csak lélegezni akart, átszegezett lábával fel kellett emelnie magát, átszegezett kezével fel kellett húznia magát, miközben a goromba kereszt súrolta a véres, felszakadozott hátát. Közben a legyek és a bogarak nyaldosták a sebeit.

Az ellenségei, és Isten ellenségei nagy örömmel szemlélték ezt a látványt. Gondolták, hogy megszabadultak a veszélytől. Mialatt szemlélték Jézust a kereszten, nem tudtak ellenállni a kísértésnek, hogy még egyszer csúfot üzzenek belőle, és megmutassák ennek a fiatal názáretinek, hogy ki itt a főnök. „Hé, Jézus, zsidók királya, ha az vagy, akinek mondd magad, szállj le a keresztről. Ez csak nem lehet nehéz az Isten Fia számára. Gyerünk, Jézus, mutasd meg, hogyan csinálod. Mutasd meg, milyen király vagy. Nézzétek milyen szerencsétlen, mi meg nemrég még féltünk tőle.”

Jézus teljesen egyedül volt, azon a napon felvette a világ bünterhét – a te bűnödet, az én bűnömet. Utolsó leheletével Jézus felkiáltott, hogy elvégeztetett. Jézus meghalt, az Atya meg elfordult a Fia látványától, akit szeretett, aki ekkor a világ összes bűnét magán viselte.

Isten földi és lelki ellenségei azt hitték, hogy győztek. Milyen gyenge, sajnálni való embert választott Isten, milyen gyenge tervet készített Isten, ez a Jézus még önmagát se tudta megmenteni, nem a világot. És örült a zsidóság, és a világi hatalom, miközben együtt ünnepezték a győzelmüket.

Ez pénteken történt, de jött a vasárnap! A sír kinyílt, és megüresedett! Krisztus feltámadt, és ismét él!

Jézus nagy hatalommal jött ki a sírból, elszakítva az őt fogva tartó halál kötelékét, örökre megsemmisítve a halál hatalmát. A sír és a halál nem tudta őt fogva tartani, mert Jézus Isten volt, és ezért ismét él.

Az évszázadokon át tartó csata befejeződött. Hosszú, súlyos harcot vívtak, de az utolsó „cseppetnél” Jézus állva maradt.

A megsemmisülés azonban még mindig fenyeget. Jézus ismét eljön, mint a királyok Királya és az uraknak Ura. Senki sem fogja bántalmazni, és nem meri majd kicsúfolni, miközben dicsőségesen leereszkedik az égből, hanem minden térd meghajol előtte és minden nyelv elismeri, hogy Jézus Krisztus Úr. Az Úr feltámadt a halottakból, és ismét eljön.

Sokan nem hiszik, hogy ismét eljön, és az isteni tervet még mindig nevetségesnek tartják. Pál apostol az 1Kor 1,18-ban ezt mondta: „Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek; de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje.” Ez igaz, mert akik elvesznek, akik elutasítják Krisztust, azok ezt értelmetlennek tartják. A büszkeségük,

az önelégültségük és az önszeretetük gyakran elvakítja őket az evangélium egyszerű igazságai iránt. Ted Turner (hajdani sporthős, ma kábel TV tulajdonos) kijelentette: „A kereszténység a vesztesek vallása. Nincs szükségem arra, hogy bárki meghaljon érettem.”

Ha elismeri az ember, ha nem, akkor is szüksége van arra, hogy valaki meghaljon érte, „vörös fonalú zsinórra” van szüksége, mivel jön a megsemmisülés, jön az Úr nagy napja (lásd: 2Pét 3,3-15a).

S amikor Jézus Krisztus eljövételével eljön az Úr nagy napja, Isten ellenségei megsemmisülnek. Ezek azok, akik a saját, erődített városuk kőfalain élnek, akik elutasítják Istent, akik kicsúfolják Őt; ezek azok, akik falat emeltek és hiszik, hogy a falak megvédik őket a bűnök városában.

De felharsan a kürt, és az Úr eljön, ledőlnek a falak, Isten ellenségei pedig, akik a bűn és a lázadás városában élnek, megsemmisülnek.

A „vörös fonalú zsinórra” szükség volt Jeruzsálemben, a közelgő veszedelem miatt.

A „vörös fonalú zsinór” Jeruzsálemben a menekvés útját mutatta

Ahogy Ráháb esetében volt, ma is van lehetőség a veszedelem előli menekésre.

Ki használhatja ki a menekvés lehetőségét?

A válasz a következő. Idézzük fel együtt az Ige legismertebb versét: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (János 3,16).

Ki használhatja ki a menekvés lehetőségét? Mindenki, bárki. Senkinek se kell örökre meghalnia, mindenki megmenekülhet.

János továbbá elmondja, hogy Jézus (a mi „vörös fonalú zsinórunk”) nem azért jött a világra, hogy megsemmisülést hozzon, mert az ügyis bekövetkezik. Hanem azért jött, hogy megmenekülhessünk a megsemmisüléstől.

És miért kaptuk a menekvés lehetőségét?

Azért, mert Isten szerette a világot, szeretett téged és engem. Ezért küldte el Jézust, ezért halt meg Jézust.

És milyen feltételek mellett menekülhetünk meg?

Ha Ráháb azt mondta volna magában: „Azt hiszem, hogy ez a vörös fonalú zsinór jobban nézne ki, ha a plafonról lógna alá, ezért oda akasztom”. Ha ezt megtette volna, gondoljátok, hogy megmenekült volna? Nem, semmiképpen sem.

Isten állítja fel a menekvés feltételeit, nem mi. És melyek ezek a feltételek?

János evangéliumának harmadik fejezetében Jézus azt mondja, hogy újjá kell születnünk, ha be akarunk jutni Isten országába. Hogy újjászülethessünk, előbb meg kell halnunk. Meg kell halnunk annak, ami kiváltja a halálunkat: ez a bűn. Meg kell halnunk a bűnnek. Különben a bűn öl meg bennünket.

És hogyan tudunk meghalni a bűnnek?

Ha hiszünk Jézus Krisztusban, mint Isten Fiában.

Ha megvalljuk és megbánjuk a bűneinket. Jézus Krisztust kell elismer-nünk és megtennünk életünk Urává.

Ha mindezt megtettük, felkészültünk arra, hogy meghaljunk.

Pál apostol a Rómabeliekhez írt levélben azt is elmondja, mikor következik be ez a meghalás. Róma 6,3-7: „Avagy nem tudjátok-e, hogy a kik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk. Mert ha az ő halálának hasonlósága szerint vele eggyé lettünk, bizonyára feltámadásáé szerint is azok leszünk. Tudván azt, hogy a mi ő emberünk ő vele megfeszítettett, hogy megerőtelenüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek: Mert a ki meghalt, felszabadult a bűn alól.”

Azt mondja az Ige, hogy erre a keresztség alkalmával kerül sor, amikor részünk van a meghalásban, eltemetésben és a Megváltó Úr Jézus Krisztusunk feltámadásában.

Ez az egyetlen hely, ahol az Ige elmondja, hogy felszabadulunk a bűn alól. Ne a plafonra akasszuk a „vörös fonalú zsinórt”, hanem az isteni utasítás szerint járunk el. Isten a mi üdvösségünk egyetlen útja.

Ez a csodálatos pillanat a keresztség, az Evangélium élő képe.

Kinek a részére? Mindenkinék.

Miért? Mert Isten szeret bennünket.

Milyen feltételek szerint? Isten feltételei szerint.

A „vörös fonalú zsinorra” Jeruzsálemben szükség volt a veszedelem miatt.

A „vörös fonalú zsinór” Jeruzsálemben a menekvés útját mutatta.

A „vörös fonalú zsinorra” most a döntés meghozatala miatt van szükség.

Mi vagy kint vagyunk, vagy bent, vagy Krisztussal vagyunk, vagy elletne, vagy eleget tettünk az isteni feltételeknek, vagy elhanyagoltuk azokat. Ha eleget tettünk az isteni feltételeknek, ha meghaltunk a bűnnek, nem kell félnünk a közelgő veszedelemtől, mert Krisztus ölen biztonságban vagyunk.

Zárószó

1829-ben George Wilson, Philadelphiából, kirabolt egy postát, és eközben lelőtt valakit. Wilson bíróság elé került, bűnösnek nyilvánították, és akasztás általi halálra ítélték. Néhány barátja intézkedett az érdekében, és végül sikerült a számára kieszközölniük Andrew Jackson államelnök megkegyelmezését. Ám nem sokkal később arról értesítették az államelnököt, hogy az elítélt a megkegyelmezést visszautasította!

A serif nem akarta végrehajtani az ítéletet, mert úgymond, hogy akasszon fel olyan embert, akinek megkegyelmeztek? Ismét az elnök segítségét kérték. Az összezavart elnök e kérdésben az Egyesül Államok legfelsőbb bíróságának döntését kérte. A legfelsőbb bíró döntése az volt, hogy a megkegyelmezés csupán egy darab papír, melynek értéke attól függ, hogy az adott személy elfogadja-e. Nehéz elgondolni, hogy egy halálra ítélet ember elutasítja a megkegyelmezését, de ebben az esetben így történt, ezért a megkegyelmezés hatálytalan. George Wilsonon végre kell hajtani a halálos ítéletet. Így hamarosan felakasztották, annak ellenére, hogy a megkegyelmezése a serif asztalfiókjában hevert.

Így van ez azokkal is, akik elutasítják a rendelkezésükre álló üdvösséget, kegyelmet és bűnbocsánatot. Valóban tragikus lenne örökre meghalni, amikor a „megkegyelmezésünk” már Isten kezében van.

2021. június 5.

3. A HALDOKLÓ GYÜLEKEZETEK HÉT BÜNE

Thom S. Reiner prédikációja

Egyik vasárnap este a 700 tagú gyülekezet előtt álltam. A feladatom világos volt. Eléjük kellett tárnom a tanácskozás eredményét, amelyen én és a csoportom már néhány hete dolgoztunk.

Ennek egy egyszerű, könnyű tanácskozásnak kellett volna lennie. De ezzel ellentétesen sikerült: feszült és stresszes volt. Amikor kifejeztem némi aggódásomat és orvoslást ajánlottam, több tucat hívó nyújtotta fel a kezét, hogy közölje velem: nincs igazam, és hogy a tanácsadó csoport felmérései tévesek.

Ez a gyülekezet már két év óta állandóan hanyatlik, a hívók számát illetően. Sokan mégis úgy látták, hogy a gyülekezet egészséges és fejlődő. Én azonban láttam, hogy amit állítanak, tiszta hazugság.

§A múltbeli tanulságok, jövőbeli tanulságok

Az elmúlt húsz évben az volt a legaldásosabb az életemben, hogy gyülekezetek ezreit vizsgálhattam meg, és tanácsolhattam. Több száz egészséges gyülekezettel is találkoztam, akiktől értékes tanulságot tudtam levonni.

Sajnos több ezer volt azoknak a gyülekezeteknek a számra, amelyeknek a szolgálata hanyatlott, amelynek tagjai elcsüggedtek, és amelyek evangéliumi tevékenysége jelentéktelen. Nemrég átnéztem a korábbi tanácskozásaimat, meg a kutatómunkáimat, hogy közös nevezőre tudjam hozni a hanyatló és kihalófélben levő gyülekezeteket.

Felfedeztem, hogy a haldokló gyülekezetekre „hét bűn” jellemző. Ezek a témák nem kizárólagosak; sőt, gyakran nagyon is összefüggnek egymással. De imádkozom azért, hogy ne váljanak a csalódás forrásává, hanem hogy elkerülhessétek a csapdákat, amelyekbe más gyülekezetek vezetői beleestek.

Bűn #1: A tanítás „felvizezése”

Az egyik tanácsadónk az egyik szombatiskolai osztályban ült, amely meghívta a csoportunkat egy hosszú távú tanácskozásra. Azt mondták neki, hogy abban az osztályban ülnek a gyülekezet egyik legerősebb vezetői. Legnagyobb meglepetésére az egész bibliai tanulmány ideje alatt arról vitáztak, vajon a nem keresztények feljuthatnak-e a mennybe, vagy nem. Sok-sok argumentum után arra a megállapításra jutottak, hogy Isten mégiscsak beengedne ilyen személyt a mennybe.

Amikor ilyen kulcsfontosságú igazságok, mint a kizárólagosságról szóló tanítás, a kételkedés tárgyává válnak, akkor a gyülekezet bajban van. Nem igazán motivált a missziós munkára és az evangélium hirdetésére, hogy ha más vallások kiegyenlítődnek a kereszténységgel.

Az egészben az a legironikusabb, hogy a felméréseink szerint, amikor megkérdeztük azokat az amerikai polgárokat, akik nem járnak templomba, felfedeztük, hogy a nem keresztények kevésbé hajlamosak olyan egyházakat látogatni, ahol gyenge a tanítás, mint olyanokat, ahol jó a tanítás. „Miért vesztegetném az időmet olyan egyházak látogatásával, amelyek bizonytalanok a hitben?” mondta Amy, egy 29 éves fiatalasszony, aki egy egyházhoz se jár. „A világban így van is éppen elég bizonytalanság.”

Bűn #2: Az evangéliumhirdetés iránti szeretet elvesztése

Nem csoda, hogy a hanyatló és kihalófélben levő gyülekezetek elvesztették az evangéliumhirdetés iránti érdeklődésüket. Az idősebb prédikátoroknak nincs ilyen szenvedélyük, vagy már elvesztették. A hívők viszont

hajlamosak követni a gyülekezeti vezetők vagy prédikátorok szenvedélyét és vízióját.

Bűn #3: A célszerűség hiánya

Sajnos sok gyülekezet nem ismeri a változó irányvonalakat, meg a mai társadalom értékeit. Igaz, hogy sok gyülekezet fontos hittételekről mondott le abban a törekvésében, hogy megfeleljen a társadalomnak, amelynek szolgál. Szomorú, hogy sok gyülekezet távol él a valóságtól, és nem ismeri a körülöttük élők reménységét, vagy fájdalmait. A kereszteni hittételekhez való hűtlenség eleséshez vezet. A meg nem értése a világnak, amelyben élünk, és amelynek szolgálunk, érdektelenséghez vezet.

Bűn #4: Nagyon kevés kifelé irányuló szolgálat

Egy Amerika szerzte végzett ankból kiderült, hogy a gyülekezeti szolgálatok 95%-a a hívőkért van. Sok gyülekezetben semmivel sem szolgálnak a hívők gyülekezeti közösségén kívül élő embereknek.

Sok gyülekezet, mintha csak önmagért létezne. Jó, ha vannak szolgálatok a hívők számára, csak az a baj, hogy a befelé és a kifelé irányuló szolgálat nincs egyensúlyban. Amikor a gyülekezet csak arra összpontosít, hogy a sajátjairól gondoskodjon, ez biztos jele a hanyatlásnak, és az elkerülhetetlen „halálnak”.

Bűn #5: A személyes hajlamok ellentéte

A gyülekezetekben manapság a „barátságtalan” csaták nem a kereszteni hit nagy igazságaiért való kiállás miatt történnek. A hívők sokszor olyan dolgokon kapnak hajba, mint az istentisztelet módja, vagy, hogy milyen színű legyen valamilyen helyiség, meg a szőnyeg, és milyen szöszék illik oda. Az ilyen összetűzések biztos jelei annak, hogy a hívőket jobban érdeklik a saját szükségleteik, mint a körülöttük élő és dolgozó emberek sebei vagy szükségletei.

Bűn #6: Előnyben a kényelem

Néhány évvel ezelőtt a legkisebb fiam, Jess, a középiskola befejező osztályába járt, és az iskola rögbi-csapatának tagja volt. Amikor teljes bevetéssel játszott, másnap mindig sokáig aludt. Délben, amikor nagy nehezen felkelt, leballagott a lépcsőn, bekapcsolta a tévét a nappaliban, és fáradtan a pamlagra rogyott.

Egy ilyen alkalommal elmentem mellette, és látom én, hogy a sportoló fiam lakásrendezést és kertészkedést néz. Kíváncsiságomban rákérdeztem, hogy mióta szereti ezt a műsort. Jellegzetes választ adott: „Amióta nem dolgozik a távirányító”.

Sok gyülekezet azért hanyatlik oly gyorsan, mert sok hívőnek nehezebbre esik, hogy felkeljen a kényelmes székéből. Sokkal könnyebb mindent úgy csinálni, ahogy eddig, mint hogy kényelmetlenül érezzük magunkat az imaház falain kívüli világban.

Bűn #7: Bibliai „írástudatlanság”

Az amerikai gyülekezeteknek csak a 3%-ban szervezték meg a módszeres bibliatanulmányozás tanfolyamát a hívők számára. Habár a Bibliát nem csak a gyülekezetben kell tanulmányozni, lényegbevágóan fontos, hogy a gyülekezetek ilyesmit kezdeményezzenek.

Ha 100 gyülekezetből csak 3 próbálkozik bemutatni a hívőknek a Biblia módszeres tanulmányozását a jobb megértés végett – Mózes első könyvétől a Jelenések könyvéig –, ennek valószínűleg bibliai írástudatlanság lesz az eredménye. A bibliai írástudatlanság meg annyit jelent, hogy esetleg nem fognak engedni az Írás intéseinek, mert nem is tudják, mit ír a Biblia.

Világosság a sötétségben?

A kutatásaink azt bizonyítják, hogy sok amerikai gyülekezet hanyatlik és haldoklik. De én derülőtő vagyok. Sok gyülekezetet láttam, ahol elvették e felsorolt bűnök sötétségét, és elejét vették a hanyatlásnak. Valóban világossággá váltak a sötétségben.

Nemrég fejeztem be egy gyülekezet egyéves tanácsolását, és ők átérték a változásokat minden negatív pontnál. A prédikátoruk helyesen foglalta össze az élményüket. „Nem eszköz vagy tudás hiányzik nálunk; egyszerűen csak engedelmesség. Amikor elhatároztuk, hogy nem fogadjuk el a közömbösséget vagy a közepességet, Isten áldását kezdtük megtapasztalni. Ilyen egyszerű a dolog.”

Thom S. Rainer a Lifeway Christian Resources elnöke, és az Outreach folyóirat egyik szerkesztője

— III. negyedév —

2021. július 3.

1. AZ EGÉSZSÉGES GYÜLEKEZETEK HÉT TITKA

Thom S. Reiner

Nemrég a hanyatló gyülekezetek hét bűnéről írtam. Ez a cikk heves reagálásokat váltott ki, de mindegyikből kicsengett egy kérdés: „Rá tudsz-e mutatni nekünk az egészséges gyülekezetek jellegzetességeire?” Ismét áttanulmányoztam a 2000 amerikai egészséges gyülekezetben végzett kutatásaimat, hogy megtaláljam náluk a közös jellemvonásokat, és most örülök, hogy ezt a felfedezésemet megoszthatom veletek.

Engedjétek meg, hogy letisztázzak valamit. Először egy kicsit untatni foglak benneteket a begyűjtött adataimmal. Másodszor, az elvek listája nem csak ennyiből áll, amennyit én itt felsorolok. Biztos vagyok benne, hogy felteszitek a kérdést, miért nem foglaltam bele bizonyos elveket. A csoportommal együtt minden tőlünk telhetőt megtettünk azért, hogy az egészséges gyülekezetek legfőbb elveit tegyük elétek, amelyek nem merítik ki az összes elveket. Végül pedig: ezek a „titkok” egyáltalán nem titkok: csak jól hangzik a címben.

1. Titok: A gyülekezet vezetősége és a hívők: becsülik a Szentírást.

Habár a Biblia iránti hagyományos és evangéliumi megközelítés nem szavatolja a gyülekezet egészségét, nem találtunk egészséget azokban a gyülekezetekben, ahol nem becsülik a Bibliát. Ezt az úgynevezett titkot sok más, a csoportunkhoz nem tartozó, kutató is felfedezte.

2. Titok: A gyülekezetek és a vezetők: igyekeznek relevánsak lenni.

Ez egy veszélyes szó a mai gyülekezetekben. A „releváns” szó többféle jelentésű. Amely lehet pozitív, és lehet negatív, valaki szolgálatának

szemszögétől vagy filozófiájától függően. Itt most leszögezném, hogy a relevánság nem bibliai megalkuvást jelent.

Sok gyülekezet már nagyon várja a napot, amikor a hívők először is a Bibliához való hűségre fognak igyekezni, majd arra, hogy az Evangéliummal eljussanak a még megtéretlen emberekhez. Sajnos túl sok hívő aggódik a maga kényelméért, és nem hajlandók áldozatot hozni annak érdekében, hogy relevánsak legyenek, és elmenjenek azokhoz, akik még nem Krisztus követői. Az általam tapasztalt vagy hallott gyülekezeti viták nagy része jelentéktelen dolgokat érint, mint amilyen a zenei stílus, a szentbeszéd hosszúsága, az imaterem kinézése, stb.

3. Titok: A gyülekezetek vezetői és a hívők ragaszkodnak az igehirdetés elsőségéhez.

Bizonyos gyülekezetekben az igehirdetés elvesztette az erejét és a hangsúlyát. Mellékes szolgálatnak és kommunikációs stílusnak tartják. Vagy lehet ugyan az istentisztelet központi része, de nincs bele befektetve megfelelő idő és igyekezet. Létezik ugyan igehirdetés, de nincs neki ereje, hatása.

Az általunk áttanulmányozott gyülekezetekben, ahol a megtérések egészséges növekedését és a tanítványság jelentőségteljes szolgálatát tapasztaltuk, az igehirdetés elsődleges volt. A hetente igét hirdető prédikátorok ötszörte több időt töltöttek tanulmányozással, mint azok, akik a „beteg” gyülekezetekben prédikáltak. A szentbeszéd előkészítésével eltöltött idő nagyon is összefügg a gyülekezet egészségével.

Természetes, hogy ha a prédikátornak jelentős mennyiségű idő kell a prédikációja elkészítéséhez, akkor a hívőknek meg kell adniuk a számára ezt az időt. Nem várhatják a prédikátortól, hogy jelen legyen minden megbeszélésen, minden pásztori szolgálatnak eleget tegyen, mindenkit rendszeresen látogasson és órákat töltsön tanácsadással. A hívők adjanak időt a prédikátornak, hogy az imára és az Igéből való szolgálásra összpontosíthasson (ApCsel 6,4). Ilyen esetben a gyülekezeti szolgálat nagy részét a hívőknek kell vállalniuk.

4. Titok: Az egészséges gyülekezetekben jól működnek a kiscsoportok.

Bizonyos gyülekezeteknél az alapvető kiscsoport a szombatiskolai osztály; máshol az otthoni csoportok működnek, illetve a különféle helyeken összejövő kiscsoportok. A gyülekezetekben, ahol a kiscsoportokat hangsúlyozzák és a hívőket oda átírányítják, ők ötszörte jobban beolvadnak a közösségbe, mint amikor csak az istentiszteletre járnak.

A kicsoportok egészséges rendszerének jele még a vezetőség és a prédikátor bekapcsolódása. Ez azt jelenti, hogy ők maguk is látják, mennyire fontos a hívők és a barátaik összekötése egy kisebb csoport keretében.

5. Titok: Az egészséges gyülekezetek hangsúlyozzák a közös imákat és a gyülekezeti imaszolgálatokat.

Nagyon fontosnak tartják az imát. A kutatócsoportommal egyszer egy 250 hívőt számláló gyülekezetben dolgoztunk, és képzeljétek, nekik volt egy közbenjáró-imaszobájuk, ahol a nap minden órájában imádkozott valaki. Ez azt jelenti, hogy 168 hívő szentelt hetente egy-egy órát a közbenjáró imára ebben a teremben. Amióta a gyülekezet vezetősége, három évvel korábban hangsúlyozni kezdte az imádkozást, a hívők száma több mint a duplájára növekedett.

Az egészséges gyülekezetek imaszolgálatának még egy közös eleme, hogy a hívők a hitetlenekért név szerint imádkoznak. Nem szégyellik és nem félnek kimondani minden ember legnagyobb szükségletét: a Jézus Krisztus általi üdvösséget.

6. Titok: Az egészséges gyülekezetek komolyan veszik a tagságot.

A felelősségteljes tagság mellett úgy tűnik, még kétféle irányzat létezik. Az első és leggyakoribb irányzat a tagság felnagyított listája, amely kevés integritással rendelkező hívők nevét tartalmazza. A másik irányzat azokban a gyülekezetekben figyelhető meg, ahol a vezetők nem hiszik el, hogy a tagságnak bármilyen jelentősége van. Szerintük a nem rendszeres hívő felelőségének szintje ugyanakkora, mint egy sokéves gyülekezeti vezetőjéé. Ezek a gyülekezetek a hívőség konceptusát elavultnak tartják, sőt talán még biblián kívülinek is.

7. Titok: Az egészséges gyülekezetek nagyon szándékosak az evangéliumhirdetésben.

Hangsúlyozott szolgálataik és műsoraik vannak, amelyekkel a hívőket arra serkentik, hogy bizonyosságot tegyenek megtéretlen rokonaiknak, barátaiknak, munkatársaiknak és ismerőseiknek.

Megvizsgáltatok-e mostanában a gyülekezetetek egészségét? Milyen jegyet adnátok neki e 7 titok elolvasása után? Adja meg Isten a gyülekezeteknek mindazt, amire szüksége van, hogy eredményes és egészséges lehessen – Isten dicsőségére.

Thom S. Reiner a Lifeway Christian Resources elnöke, és az Outreach folyóirat szerkesztőbizottságának tagja.

2021. augusztus 7.

2. A GYÓGYFÜRDŐK ŐREI

Igehely: János 5,1-15

Bevezető:

Gyermekkorban az egyik legsúlyosabb helyzetnek az számít, amikor utolsóként választanak ki benneteket valamire. Ha valamelyik gyermek alacsony és vézna, általában utolsóként választják ki egy adott játékra. Először a népszerű gyerekeket „kapkodják szét”.

Ám ez akkor is megtörténhet veletek, amikor idősebbek vagytok.

Szeretitek, amikor kiválasztanak benneteket? Persze, hogy szeretitek. Amikor kiválasztanak benneteket, akkor ez azt jelenti, hogy jók vagytok valamiben.

A mai szentbeszédben egy olyan emberről beszélünk, akit 38 éve nem választott ki senki, egészen addig, amíg Jézus meg nem jelent előtte.

A tanulmányozásunk témája a János evangéliumának 5. fejezetében található. Mi minden történt eddig a János evangéliumának leírása szerint.

Az 1. szövegösszefüggés: a János 1-4, bemutatja Jézust, mint Messiást.

János szántszándékkal beszél nekünk bizonyos eseményekről, amelyek úgy mutatnak rá Jézusra, mint a megígért Messiásra.

- Keresztelő János bejelenti Jézust, az Isten Bárányát.
- János bemutatja Jézus első csodáját, a víz borrá változtatását.
- Jézus beszélget Nikodémussal az újjászületésről.
- Ezt követően Jézus lerombolja az előítéletek falát, amikor beszélget a samáriai asszonnyal, és feltárja előtte, mennyire jól ismeri őt.
- Ezekről az eseményekről szólva János rámutat arra, mennyire különbözik Jézus más emberektől.

De hangulatváltás következik...

2. A János 5-ben növekszik az összetűzés a vezetőikkel.

Ezzel a fejezettel kezdődően, figyelemmel fogjuk kísérni Jézus munkájának és szavainak elvetését. Ha elolvasnánk a következő fejezeteket, láthatnánk, hogy végül rosszálló ellenségeskedéssé változik.

Mivel az, amit Ő tesz annyira másmilyen és annyira kiváló, felmerül a kérdés, hogy ki Ő valójában, és milyen munkát végez. Ez egy fontos felfedezés a számunkra.

3. Fontos, hogy megértsük Jézust olyannak, amilyen.

Az által, ahogy Jézus bánt a beteggel, egyre jobban megértjük Őt.

A János 5,1-15-ig terjedő igehelyek tanulmányozása során megtaláljuk azt a három lépést, amelyet követnünk kell, ha meg akarjuk érteni Jézust olyannak, amilyen.

I. Az első követendő lépés a VÁGY (1-7)

Szemléltetés: Snoopy (e: sznupi)

A Snoopyról szóló rajzfilm egyik folytatásában a kutyus így „gondolkodik”: „Tegnap kutya voltam. Ma kutya vagyok. Valószínűleg holnap is kutya leszek. Semmi remény a fejlődésre.”

Az általunk szemlélt ember tehát reménytelenül beteg.

Nincs reménye a javulásra.

Már sohasem lesz jobb.

Olvassuk el a szöveget:

„Ezek után ünneplik vala a zsidóknak, és felméne Jézus Jeruzsálembe. Van pedig Jeruzsálemben a Juhkapunál egy tó, a melyet héberül Bethesdának neveznek. Őt tornáca van. Ezekben fekvék a betegek, vakok, sánták, aszkórosok nagy sokasága, várva a víznek megmozdulását. (...) Ezt amint látta Jézus, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már sok idő óta úgy van; monda néki: Akarsz-e meggyógyulni? Felelt néki a beteg: Uram, nincs emberem, hogy a mikor a víz felzavarodik, bevigyen engem a tóba; és mire én oda érek, más lép be előttem.”

Észrevehetitek, hogy hiányzik a 4. vers. Azért hagytam ki, mert az Új Testamentum legrégebbi kézírataiban nem található. Úgy vélik, hogy egy lapszélre írt megjegyzésről van szó, amit később beírtak a szövegösszefüggésbe.

De a 4. versben kapott adatok fontosak a számunkra, mert leírják a Jézus idejében keringő legendát. A helybeliek arról regéltek, hogy a Bethesda-tó vize gyógyhatású, különösen, amikor időnként eljön egy angyal, hogy felkavarja a vizet. Amikor ez történt, az első személy, aki belépett a vízbe, teljesen meggyógyult. Ez az adat segít nekünk abban, hogy megértsük a Jézus és a beteg közti beszélgetést.

Szeretném, ha itt megértenétek a következő dolgokat:

1. A sok beteg közül Jézus kiválaszt egyet, és elhívja.

Ebben a bethesdai gyógyfürdőben sok beteg van.

De Jézus időt szakít egy meghatározott emberre.

Ez egy 38 éve beteg ember.

Az izmai ellazultak, és valószínűleg valamiféle bénulásban szenvedett.

A ma megnevezett betegségek közül szerintem legjobban a multiplex-sclerosisra hasonlít.

2. Jézus felméri az ember állapotát.

Jézus megkérdi: „Akarsz-e meggyógyulni?”

Tudnia kell, mire vágyik az ember, hisz vannak olyanok is, akik szívesebben maradnak betegek. Valami miatt élvezik, amikor az emberek részvétet éreznek irántuk, és közben kihúzhatják magukat a kellemetlen felelősségek alól.

Ez az ember azonban úgy látszik, őszintén vágyott a gyógyulásra, ám élete telve volt keserőséggel.

3. Ez az ember elmondja csalódásait.

Nem tud bejutni a vízbe. Amikor felkavarodik a víz, senki sem segít neki bejutni a vízbe.

Tehetetlenül fekszik ott, és ismételten csalódik. Minden annyira reménytelennek látszik.

Érdekes, hogy Jézus terve mennyire különbözik az emberek tervétől. Jézus nem szándékozik segíteni az embernek, hogy bejusson a vízbe. Az a szándéka, hogy örökre eltávolítsa őt a fürdő közeléből.

II. A második követendő lépés a HATÁROZOTTSÁG

(8-9. versek)

„Monda néki Jézus: Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj! És azonnal meggyógyula az ember, és felvevé nyoszolyáját, és jár vala. Aznap pedig szombat vala.

1. Jézus lehetetlenséget parancsol.

Azt mondja: „Kelj fel!”

Nem tudom, hogy ti hogy képzelitek el, de ha én 38 éve nem használtam volna a lábamat, kételkedtem volna abban, hogy ezt a feladatot teljesíteni tudom. Kelj fel?

„Nem tudok. 38 éve beteg vagyok!”

De Jézus mintha ezt felelné neki: „De igenis tudsz, mert én mondom neked!”

De Jézus nem csak ezt parancsolja neki.

2. Jézus eltávolítja az újbóli megbetegedés lehetőségét.

Azt mondja: „Vedd fel a te nyoszolyádat!”

Tudjátok-e, miért mondta ezt Jézus?

Azért, mert ez az ember többé nem fog ide visszajönni.

Nem fogja ott hagyni az fekvőhelyét, mivel nem fog többé ide visszatérni.

Ideje továbblépnie.

3. Jézus tartós sikert remél.

„Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj!”

Már nem kell őt másoknak hordoznia.

Eljött az ideje, hogy a saját lábán járjon.

Tetszik nekem, ahogy ezt János leírta.

Meggyógyult.

Felkelt, felvette az fekvőhelyét, és elment.

Jézus nem rendezett nagy jelenetet.

Sőt, mintha nagyon csendes és bizalmas körülmények között történt volna mindez.

Mégsem fér kétely hozzá, hogy megtörtént.

III. A harmadik követendő lépés a MEGSZENTELŐDÉS (10-15. versek)

Szemléltetés: A törvény

Észrevettétek-e, hogy néha bizonyos törvények túl sokáig érvényesek?

Például Pennsylvániában a nyilvános helyen való káromkodásért 45 centes büntetést kell fizetni. De ha a káromkodásban Isten nevét is káromolják, akkor 67 cent a büntetés.

Seattle városban nem szabad a városi buszon aranyhalakat szállítani, kivéve, ha nyugodtak. A Michigani törvény szerint minden télen össze kell írni a méhek létszámát.

Egy régi kaliforniai törvény például még mindig tiltja, hogy Hollywood főutcáján egyszerre 2000-nél több juhot tereljenek.

Egy Minnesota-i törvény szerint a férfi és a női alsóneműt nem lehet egyidejűleg ugyanazon a kötélén szárítani.

Illinois államban a nőknek tilos egy üzletben hat ruhánál többet felpróbálniuk.

Az említett szövegrészben ugyancsak a törvényről van szó:

„Mondának azért a zsidók a meggyógyultnak: Szombat van, nem szabad néked a nyoszolyádat hordanod! Felele nékik: Aki meggyógyított engem, az mondá nékem: Vedd fel a nyoszolyádat, és járj. Megkérdeék azért őt: Ki az az ember, aki mondá néked: Vedd fel a nyoszolyádat, és járj? A meggyógyult pedig nem tudja vala, hogy ki az; mert Jézus félre vonult, sokaság lévén azon a helyen. Ezek után találkozék vele Jézus a templomban, és monda néki: Íme, meggyógyultál; többé ne vétkezzél, hogy rosszabbul ne legyen dolgod! Elméne az az ember, és hírül adá a zsidóknak, hogy Jézus az, a ki őt meggyógyította.”

1. Az ellenségeskedés akkor jelentkezik, amikor a törvény fontosabb a kegyelemnél.

Egyszerűen az történt, hogy a zsidótörvényeknek ellent mondott a dolog, hogy az ember szombaton „terhet hordozzon”. Ez nem isteni parancs volt, ez a törvény a papi hagyományok éveiben keletkezett.

Ezek a hagyományok minden életterületet magukba foglaltak.

Szemléltetés:

Például ünnepnapon valaki kölcsön adhatott másnak egy korsó bort, vagy egy korsó olajt, azzal, hogy a kölcsönkérő nem mondhatta neki: „Adj nekem kölcsön”. Ez már valamiféle üzletelés lett volna. Talán fel is kellett volna jegyezniük, hogy kinek mit adtak kölcsön, az írás meg ugyancsak tilos volt szombaton.

Vagy egy másik példa: Ha valaki szombat éjszaka eloltotta a lámpást, mert félt a pogányoktól, betörőktől, gonosz lelkektől, vagy, mert valaki beteg volt és nem tudott elaludni lámpafény mellett, nem tartották bűnösnek. De ha azért oltotta el, hogy spóroljon az olajjal, vagy a gyertyabéllel, akkor bűnös volt.

A szombatnapi gyógyítás iránti állásfoglalásuk abból a példából is kitűnik, hogy az ember szombaton, ha fáj neki a foga, nem tehetett rá ecetet a fájdalom enyhítése végett. De ehetett az ételében ecetet, és a rab-bik filozófiája így hangzott: „Ha meggyógyul, hát meggyógyul”.

Képzeltetik, hogy mennyire izgalomba jöttek az emberek, amikor ez a nemrég még béna ember a hóna alá csapta a fekhelyét.

Ez a törvényeik közvetlen taposása volt.

„Micsoda? Meggyógyított valaki? És ki mondta, hogy áthághatod a törvényt?”

A legérdekesebb, hogy ez az ember nem tudta, ki volt a gyógyítója. Csak engedelmeskedett Jézus utasításának, és nem kérdezte meg tőle, hogy mi a neve. A versből azt is megtudjuk, hogy Jézus egyszerűen továbbment.

Hát nem érdekes, hogy az öröm ideje a kételkedés idejévé vált?

Gyógyulás történt. Ünnepelniük kellett volna.

Isten csodát tett közöttük.

Ők azonban ünneplés helyett a szabályok miatt aggódtak. Valaki megszegte a szabályokat.

De minden kérdés ellenére, nekem nagyon tetszik az, amit a meggyógyult ember ez után cselekedett.

2. Amikor Isten munkálkodik az életetekben, ideje, hogy imádjátok Őt.

A meggyógyult ember a legmegfelelőbb helyre ment.

A zsidó vezetők talán nem ünnepeltek, de ez az ember tudta, hova kell mennie, és mit kell tennie.

Dicsőítenie kell az Istent.

Nemrég beteg és megtört volt. Most egészséges.

Valóban a legjobb helyre ment, mert ezen a helyen ismét összetalálkozott Jézussal. És Jézusnak még volt hozzá egy-két szava.

3. Jézus felhívja az ember figyelmét az új állapotára.

Emlékezteti arra, hogy meggyógyult. Ám ennél sokkal több történt. Nem csak testi gyógyulásról van szó. Megigazult Isten előtt. Ezért Jézus újabb utasítást adott neki.

„Többé ne vétkezzél!”

Megbocsátottak neki, megmosták, megtisztították.

Új és ép lett. És ilyen is marad.

Alkalmazás:

Amikor eljövünk a gyülekezetbe, könnyen megesik, hogy csak a felületi dolgokat szemléljük. Az emberek felveszik a legszebb ruhájukat, és felteszik a legjobb mosolyukat.

Mindenki boldognak látszik.

Könnyű azt gondolni, hogy minden rendben van.

De ha készek vagyunk a dolgok mélyére nézni, talán megértjük, hogy a padsorok tele vannak szenvedő emberekkel – olyanokkal, akik teljes életre vágnak, amelyet csak Jézus adhat.

Vannak köztünk betegek, szegények, kedvetlenek, magányosak, rette-gők, aggódók, stressz alatt levők. Felfedezzük, hogy senki sem kerülheti el a megátkozott emberre váró fájdalmakat. De van megoldás!

1. Jézus teljes életet kínál

Erre a válaszra talált rá az ember, az említett történetből, amikor Jézus kiválasztotta őt. Jézus azt akarja, hogy teljes életet éljünk.

Jézus adhat nekünk ilyen életet, nem azért, mert rászolgáltunk, hanem azért, mert az Ő kegyelméből teljes életet akar adni nekünk.

Amikor Jézus ránk tekint, nem csak a testi vagy a lelki életünket látja, hanem úgy lát bennünket, mint egy egészet. Nem csak testi egészségünk-re gondol, hanem lelki és szellemi egészségünk-re is.

2. Jézus a lehetőségeinkre alapoz, és nem arra, amink nincs.

Jézus nem hagyta ott az embert, amikor azt mondta neki, hogy nem tud járni. Jézus látta a lehetőséget. Ez az ember igenis járhatna.

Jézus nálunk is ezt látja.

Jézus nélkül csak nyomorult emberek vagyunk a kegyetlen, hazug világban.

Lelki vakok vagyunk.

Érzelmi sánták vagyunk.

Erkölcsei bénák vagyunk.

De Jézus azt akarja, hogy felkeljünk a vereség, a tehetetlenség, a két-ségbeesés helyéről.

Azt akarja, hogy felvegyük a fekhelyünket, és továbblépünk.

Azt akarja, hogy új életben járjunk.

Keljünk fel, és járjunk! Jézusban egy teljes életet élhetünk!

3. AMIKOR A GYÜLEKEZET NÖVEKSZIK

Igehely: ApCsel 2,42

A gyülekezet növekedésének dinamikája gyülekezetenként különbözik. Vannak gyülekezetek, akik naponta bekopognak az emberekhez; más gyülekezetek úgy keltik fel az emberek figyelmét, hogy az istentiszteletből színelőadást csinálnak. Némely helyen a hangsúlyt azokra a hívőkre helyezik, akik meghívják a barátait és a családtagjaikat a gyülekezetbe. Máshol erőltetik, hogy minden hívő hívjon meg hetente öt embert a gyülekezetbe. Bizonyos csoportok a Bibliára összpontosítanak, és a Biblia tanulmányozását hangsúlyozzák. Ismét más gyülekezetek a fiatalokat fogják. A nagyobb gyülekezetek többféle szolgálatot alkalmaznak, mint például a fiatalokért meg a családokért végzett szolgálat, az evangelizálás és a missziós munka, stb.. A nagyobb gyülekezetekben több prédikátor is dolgozik.

A gyülekezet dinamikája minden másnál jobban összefügg a gyülekezet növekedésével. Láttatok már olyan embereket, akik azért jöttek el az imaházba, hogy lássák, mi történik? Sokan még jóval az igehirdetés előtt megérkeznek. Miért? A dinamika miatt. Bizonyos dinamikára vágnak. Talán magasztaló istentiszteletre vágnak, nem hagyományos istentiszteletre. Amikor átlépik az ajtót, különféle dolgokat várhatnak. Általában az első 15 percben döntenek el, hogy eljönnek-e ismét. A gyülekezet dinamikájának megváltoztatása a növekedés érdekében, nem mindig ajánlott. Próbáltatok már megváltoztatni valakinek a személyes dinamikáját? Próbáltatok negatív személyt pozitívvá tenni? Vagy valakit, aki rendszerint elkésik, olyanná tenni, aki rendszeresen időben érkezik? Megkíséreltél-e megváltoztatni az olyan ember dinamikáját, aki mindig későn jön, és mindig korábban elmegy? Ha igen, akkor már ti is rájöttetek, hogy energiátokat okosabban is befektethettétek volna. Isten, a növekedés révén megváltoztathatja valakinek a dinamikáját, az emberek azonban elutasítják a dinamikaváltoztatást, ha az más emberektől jön. Ugyanez a gyülekezetre is érvényes.

Néhány hete átjött hozzánk látogatóba egy hívő, egy másik városban levő gyülekezetből. Azt állította, hogy az ő gyülekezete robbanásszerűen növekszik. Megkérdeztem, mit tesznek egy ilyen növekedés érdekében? Elmondta, hogy áttértek a magasztaló istentiszteletre. Talán nem is tudjátok, hogy ez mit jelent. De elmondom: ez azt jelenti, hogy mindenben változtatniuk kellett. Új énekek, újfajta hangsúly az istentiszteleten, stb.

Az istentisztelet egész dinamikáját megváltoztatták, hogy felvehessék a versenyt más hitvallásokkal. A prédikátoruk azt gondolta, hogy a dinamika megváltoztatására van szükség ahhoz, hogy a gyülekezet növekedhessen. Megváltoztatták hát az istentisztelet formáját, új énekeskönyveket vettek, amelyben magasztaló énekek voltak. Az istentisztelet időtartamát: egy óráról kettőre nyújtották. Az igehirdetés is jóval hosszabb lett. Habár mindez megváltozott, mégsem került sor a robbanásszerű növekedésre. Miért nem? A hívókra erőltetett változások miatt több tagot elvesztettek, mint amennyit megkereszeltek.

Tudnotok kell, mi is történik valójában, amikor az emberek azt állítják, hogy növekszik a gyülekezet. Kaptam egy üzenetet az egyik gyülekezetől, amelyet jól ismertem. Az üzenetben arról értesített bennünket, hogy növekszik a gyülekezetük. Új prédikátort hoztak, és már 24 személyt megkereszeltek, és az adomány is jóval több. Ismertem a régi prédikátorukat, akinek az igehirdetési módja nem igazán volt vonzó. Sok hívó más gyülekezetbe kezdett járni. Amikor ez a prédikátoruk felmondott, és másik jött a helyébe, ők is visszajöttek. Ez nem igazi növekedés az Isten országa számára. Nemsokára ugyanezek a hívók valami miatt ismét elkedvetlenednek, és újra máshova kezdenek járni. Már húsz éve ezt teszik. Sohasem maradtak sokáig sem ebben, sem más gyülekezetben.

Mindent ott kell elkezdenetek, ahol vagytok. Sokan arról álmodoznak, hogy bárcsak húsz évvel visszahajthatnák az idő kerekét, mások húsz évvel előrébb szeretnének ugrani, de itt és most semmi sem fog megváltozni, ha csak álmodunk erről vagy arról, és semmit nem teszünk. Ahhoz, hogy elkezdhesük a munkát itt és most, késznek kell lennünk a személyes lelki növekedésre. A gyülekezet dinamikáján csakis a személyes növekedés tud változtatni. Ez pedig azzal kezdődik, hogy felismerjük a személyes növekedésünk szükségességét. Ha növekedni akartok a hitben, akkor csak annyit kell tennetek, hogy megkéritek Istent: „Istenem, segítségre van szükségem!” A segítség szót nehéz kimondani. Segítség! Milyen hatékony szó!

A növekedés tehát személyes szinten kezdődik. Nem kell az egész gyülekezettel megtörténnie. Gondolkodjatok el azon, hol szeretnétek állni. Ne engedjétek meg, hogy hasson rátok a csoport véleménye. Ha a növekedést csoportosan képzelitek el, akkor erre valószínűleg sohasem kerül sor. Volt az egyetemen egy tanárom, aki a teológia hallgatói előtt egy fontos kijelentést tett: „Ha egy kis gyülekezetben vagytok, ahol semmi különös nem történik, akkor miért ne adnátok át magatokat az Ige tanul-

mányozásának, és megtanulásának. Ne vesztegessétek az időtöket azzal, hogy a nagyvárosok fényeiről álmodoztok!”

Kitűnő tanács! Semmi sem helyettesítheti életedben az Ige személyes tanulmányozását. Ez meg ott kezdődik, ahol éppen vagy. Itt kezdődik az igazi növekedés. Itt kezdődik a gyülekezet igazi növekedése. Ne engedjétek meg, hogy a csoport gyengeségétől elvakulva ne lássátok saját szükségleteiteket. Ne engedjétek meg, hogy mások gyengesége miatt ne lássátok a saját lehetőségeiteket.

A személyes odaszentelődést semmi sem helyettesítheti.

A személyes odaszentelődésünk foka teszi izgalmassá azt, amit teszünk. Nem leszünk eredményesek abban, amibe nem fektettük be önmagunkat. Ez is oka lehet annak, hogy a gyülekezetben sokan nem találják meg azt, amit keresnek. Az odaszentelődés hiánya és az érdektelenség miatt. Általában azok az emberek a legkevésbé odaszenteltek, akik a legtöbbet várják a gyülekezettől. Ők elvesztették az érdeklődést. A gyülekezet olyan, amilyenné teszitek. Soha sem fog olyanná lenni, amilyenné szeretnétek, hogy mások tegyék. Ha pünkösdkor az a 3000 ember az egész ott levő csoport elhatározására várt volna, akkor ma nem lenne egyház. Talán azt gondoljátok, hogy semmivel sem tartoztok az egyháznak, a gyülekezetnek, de ne feledjétek, hogy mindenképpen tartoztok önmagatoknak.

Az Igének való odaszentelődés (ApCsel 2,42)

Az egyház, az első században, odaszentelte magát az apostoli tudománynak. Az Igének való odaszenteltségünk foka másokat is ösztönözhet ugyanerre. Az apostolok által kapott isteni Ige megismerésének szentelték magukat. Ezerszámra osztozhatnak a meghívókat, több száz hirdetését fizethetünk be, de semmi sem lelkesíti úgy a barátainkat Isten Szava iránt, mint a személyes odaszentelődésünk (személyes lelkesedésünk). Az első század keresztényei odaszentelődtek az apostoli „tudománynak”. Az Isten Igéjéből nyert erő tette növekvővé a gyülekezetet.

Az első századi keresztényeket lelkesítette Isten Szava. Másként nem is szentelhetitek oda magatokat Isten Igéjének, ha nem lelkesít benneteket, ha nem találjátok izgalmasnak.

Az odaszentelődés és a lelkesedés együtt jár.

Pünkösdkor a zsidók a világ minden tájáról összegyűltek Jeruzsálemben, hogy Isten táplálja őket e helyen. A világ minden népe közül eljöttek az Isten Szava nyújtotta lakomára. A távolság, amit megtettek, beszél nekünk az odaszenteltségükről. Különösen, ha nem felejtjük el, hogy számárháton utaztak, és nem repülővel.

Ez alkalommal egy millió zsidó gyűlt össze Jeruzsálemben (más adatok szerint 3 millió). De legkevesebb 3000 ember táplálkozott Isten Igéjének asztaláról. Legkevesebb 3000 jött hallgatni az Isten Szavát az ünneplés közben. Isten Ábrahám kora óta készítette a zsidó népet a Messiás (Mégváltó) eljövetelére. Ez nem egy éjszaka alatt történt. De legkevesebb 3000 embert lelkesített az Ige, amit az apostolok hirdettek.

A személyes növekedést, és a gyülekezet növekedését illetőleg semmi sem pótolhatja az Isten Igéje iránti lelkesedést. A világ még tőlünk is jobban tudja, mennyire vagyunk odaszenteltek. Lelkesedések szintje van hatással rájuk. Nem nehéz tanítani valakit, aki lelkesedik Isten Szaváért. Minél többet tanulmányozom az Igét, annál inkább lelkesít a tanítása. Isten Igéje sohasem unalmas.

ApCsel 17,11-12.: „Ezek (Béreabeliek) pedig nemesebb lelkűek valának a Thessalonikabelieknél, úgymint kik bevétek az Igét teljes készséggel, naponként tudakozva az írásokat, ha úgy vannak-e ezek. Sokan hívének azért ő közülük; sőt az előkelő görög asszonyok és férfiak közül is nem kevesen.”

A gyülekezetben semmi sem helyettesítheti a személyes növekedés iránti lelkesedést. Csak azokat lelkesít Isten Szava, akik maguk is óhajtják a személyes növekedést. Egyedül csak úgy lelkesedhetnek Isten Szava iránt, ha azt teszik, amire tanítja őket. Az egyház és a gyülekezet legjobban úgy növekedhet, ha személyesen is növekszem.

A közösségnek való odaszentelődés

Próbáljátok elképzelni a zsidókat, akik a világ minden tájáról egy irányba igyekeznek, hogy részt vegyenek a pünkösti ünnepeken. Az egymással való közösség révén életüket az isteni szónak szentelték. Ismétlem: nem volt repülőjárat; csak szandáljaik, szamaraik és régi hajóik voltak. Nem csoda, hogy így reagáltak. Nem csoda, hogy a tűz lángja megjelent az ApCsel 2-ben. Ez egy megszentelt közösség volt.

ApCsel 2,44-47: „Mindnyájan pedig, akik hívének, együtt valának, és mindenük köz vala; És jószágukat és marháikat eladogatták, és szétosztogatták azokat mindenkinek, amint kinek-kinek szüksége vala. És minden nap egyakarattal kitarva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesednek vala eledelben örömmel és tiszta szívvel. Dicsérve az Istent, és az egész nép előtt kedvességet találva. Az Úr pedig minden napon szaporítja vala a gyülekezetet az idvezülőkkel.”

Igyekeztek a hívőket befogadni Krisztus testébe. Az új hívőket befogadták a testbe, miközben a gyülekezet betöltötte a szükségleteiket.

ApCsel 4,32-35: „A hívők sokaságának pedig szíve-lelke egy vala; és senki semmi marháját nem mondá magáénak, hanem nékik mindenük köz vala. És az apostolok nagy erővel tesznek vala bizonytságot az Úr Jézus feltámadásáról; és nagy kegyelem vala mindnyájukon. Mert szűkölködő sem vala ő közöttük senki; mert valakik földek vagy házak birtokosai voltak, eladván, elhozák az eladottak árát. És letevék az apostolok lábainál: aztán elosztatott az egyesek közt, amint kinek-kinek szüksége vala.”

Sokan nem akarnak segítséget kérni. Számukra sokkal elfogadhatóbb, ha – látva a szükségleteiket – ti kínáljátok fel nekik a segítséget. Hányszor esett meg veletek, hogy személyes gondjaitokkal egyedül kínlódtatok? Senkit sem kértetek meg, hogy segítsen. Amikor jött a harc, csodálgattatok, hogy nem kínálta fel senki a segítséget. A tudat, hogy valakinek gondja van rátok, már magában nagy segítség és vigasz.

Csak az odaszentelődés válthatja ki, hogy valaki eladja a földjét, a házát, és a közösségnek adja.

2Kor 8,1-4: „Tudtotokra adjuk pedig, atyámfiai, Istennek azt a kegyelmét, amelyet Macedónia gyülekezeteivel közlött. Hogy a nyomorúság sok próbái közt is bőséges az ő örömük és igen nagy szegénységük, jószívűségük gazdagságává növekedett. Mert, bizonyság vagyok rá, erejük szerint, sőt erejük felett is adakoznak, sok könyörgéssel kérvén minket, hogy a szentek iránt való szolgálat jótéteményébe és közösségébe fogadjuk be őket.”

Az istentiszteletnek való odaszentelődés

Az első századi keresztények nem csak az Igének és a közösségnek szentelték magukat oda, hanem az istentiszteletnek is. Az egyház, az első évszázadban az istentiszteletek eredményeként jött létre. Pünkösdkor is, elsődlegesen, istentiszteletre gyűltek össze. Az istentisztelet alatt felfedezték Isten utasításait az életükre vonatkozólag.

ApCsel 4,31-32. „És minekutána könyörögtek, megmozdula a hely, a hol egybegyűltek; és betelének mindnyájan Szent Lélekkel, és az Isten beszédét bátorással szólják vala. A hívők sokaságának pedig szíve-lelke egy vala; és senki semmi marháját nem mondá magáénak, hanem nékik mindenük köz vala.”

ApCsel 13,1-3: „Valának pedig Antiókiában az ott levő gyülekezetben némely próféták és tanítók: Barnabás és Simeon, ki hívattatik vala Nígernek, és a Cirénei Lucius és Manaen, ki Heródesssel, a negyedes fejedelemmel együtt neveltetett vala, és Saulus. Mikor azért azok szolgálának az Úrnak és böjtölének, monda a Szent Lélek: Válasszátok el nékem

Barnabást és Saulust a munkára, amelyre én őket elhívtam. Akkor, miután böjtöltek és imádkoztak, és kezeiket reájuk vetették, elbocsáták őket.”

ApCsel 16,23-33: „És miután sok ütést mértek rájuk, tömlőcbe veték őket, megparancsolva a tömlőctartónak, hogy gondosan őrizze őket. Ki ilyen parancsolatot vévén, veté őket a belső tömlőcbe, és lábaikat kalodába szorítá. Éjjeltájban pedig Pál és Silás imádkozván, énekel dicsőíték az Istent. A foglyok pedig hallgatják vala őket. És hirtelen nagy földindulás lőn, úgyannyira, hogy megrendülének a tömlőc fundamentumai; és azonnal megnyílnak az ajtók mind, és mindnyájuknak a bilincsei feloldódnak. Fölserkenvén pedig a tömlőctartó, és látván, hogy nyitva vannak a tömlőcnek ajtai, kivonva fegyverét, meg akará magát ölni, azt gondolván, hogy elszöktek a foglyok. Pál azonban nagy fennszóval kiáltá, mondván: Semmi kárt ne tégy magadban; mert mindnyájan itt vagyunk! Az pedig világot kérve beugrott, és remegve borult Pál és Silás elé, és kihozván őket, monda: Uraim, mit kell nékem cselekednem, hogy idvezüljek?”

Ha valóban magasztaljuk Istent, akkor megtaláljuk az irányt a személyes életünkben. Ez ma reggel is megtörténhet az istentisztelet alatt. Ez más körülmények között is megtörténhet. Megtalálhatjátok az isteni irányt, az életeteket illetőleg.

Zárószó:

A gyülekezet igazi növekedésének kezdete:

A megszentelt élet.

Az Igének való odaszentelődés.

A közösségnek való odaszentelődés.

Az istentiszteletnek való odaszentelődés, azzal az elhatározással, hogy megtaláljuk az Istentől elrendelt életcélunkat.

Itt kezdődik az igazi növekedés.

— IV. negyedév —

2021. október 2.

1. MINDENKOR ÖRÜLJETEK

Igehely: Efézus 5,19

Bevezető szemléltetés:

Olvastam egy igaz történetet egy asszonyról, aki a lányának, születésnapi ajándékként, vett egy gyönyörű zongorát. Néhány héttel később az egyik barátnője megkérdezte tőle, hogy halad a lánya?

„Ó”, szólt az asszony. „Tudod, rábeszéltem, hogy iratkozzon át a klarinéra.”

„Hogyhogy?”, kérdezte a barátnője.

„Hát”, tétovázott az asszony, „amikor klarinétozik, akkor legalább nem tud muzsikálás közben még énekelni is.”

Alkalmazás:

Ami az istentiszteleten való éneklést jelenti, kétfajta ember létezik:

1. Azok az emberek, akik szeretnek énekelni, és akik egész nap énekelnének az istentiszteleten,

2. és azok az emberek, akik jobban szeretnék, ha emezeknek klarinétot adnátok.

Amikor megnézzük, mit mond az Ige, azt olvassuk benne, hogy Isten az Ő népének azt parancsolta, hogy énekeljen és zenézzon.

Itt, az Efézus 5-ben megtaláljuk egyik módját annak, hogyan készíthetjük fel szívünket az Isten Lelke számára. „Beszélgetvén egymás között zsoldárokból és dicséretekből és lelki énekekből, énekelvén és dicséretet mondván szívetekben az Úrnak” (Ef 5,19).

Isten mindig is azt akarta, hogy a népe énekeljen. A Zsoltár 32,11 így hangzik: „Örüljétek az Úrban, vigadozzatok ti igazak! Örvendeztetek mindnyájan ti egyeslelkűek!”

Zsoltár 105,1-4 ezt hirdeti: „Magasztaljátok az Urat, hívjátok segítségül az ő nevét, hirdessétek a népek között az ő cselekedeteit! Énekeljétek néki, zengedeztetek néki, beszéljétek el minden ő csodatételét. Dicsekedjétek az ő szent nevével; örvendezzen azoknak a szívük, akik keresik az Urat. Kívánjátok az Urat és az ő erejét; keressétek az ő orcáját szüntelen.”

Zsolt 149,1-5 ezt parancsolja: „Dicsérjétek az Urat! Énekeljétek az Úrnak új éneket; dicsérje őt a kegyesek gyülekezete! Örvendezzen Izráel az ő teremtőjében: Sionnak fiai örüljenek az ő királyukban! Dicsérjék az ő nevét tánccal; dobbal és hárfával zengjenek néki. Mert kedveli az Úr az ő népét, a szenvedőket szabadulással dicsőíti meg. Vigadozzanak a kegyesek tisztességben; ujjongjanak nyugvó helyükön.”

Tehát Isten azt akarja, hogy a népe énekeljen. De miért? Miért kell énekelnünk?

Ezekből a zsoltáridézetekből azt tudjuk megállapítani, hogy Isten népének az öröm és boldogság miatt kell énekelnie.

- Énekelünk, mert örülünk.
- Énekeljük Isten dicséretét.
- Énekelünk, hogy megköszönjük az isteni áldásokat.

Mi énekelünk, énekelünk, énekelünk.

Énekelünk azért, mert olyan Istennek szolgálunk, aki boldoggá tesz bennünket.

Az Ige egyik legismertebb énekese a hajdani pásztorfiú, Dávid volt. Felnőtt, király lett belőle, és később az Ige feljegyezte róla, hogy az Úr „szíve szerint való ember” volt. Tudott énekelni, hárfán játszani, minden zenéjével Istent dicsőítette, és örült az isteni áldásoknak.

Dávid az Isten szíve szerint való ember volt, aki az Istennel való közöségét az ének és a zene révén erősítette. Dávid az éneklése útján tudatta az Úrban való örömét. Énekel, mert volt miről énekelnie.

Szemléltetés

Valaki feljegyezte: „Úgy néz ki, hogy a templomjáró hívők 40%-a elfogadta az ötletet, hogy az éneklés az énekesek dolga. Az igazság az, hogy az éneklés a hívők dolga.”

Nem azt kell kérdeznünk, hogy van-e hallásod, hanem van-e éneked? Dávid énekel, mert volt miről énekelnie. Nekünk is így kell tennünk. Isten sohasem mondta, hogy: „Énekeljétek, ha tudtok énekelni!”

Isten csak azt mondta: „Énekeljete! Énekeljete örömötökben!”

Valaki ezt így fogalmazta meg: „Ma jobban, mint bármikor, legyetek gyermekek, mert a gyermekek énekelnek, akár jól hangzik, akár nem.”

Isten szereti, amikor énekekkel dicsérjük.

Amikor énekelünk neki, akkor magasztaljuk Őt az örömért, amelyben részesített bennünket. De még más okunk is van az éneklésre. A zene megváltoztat bennünket, átformál minket.

Az éneklés nem csak az örömünk közlése – az éneknek ereje van arra, hogy boldoggá tegyen bennünket.

Szemléltetés: A kutatók még 1998-ban felfedezték, hogy a zene stimulálja az auditorikus idegeket, üzeneteket hoz létre az agyban, amelyek hullámként terjednek szét a testünkben, és hatással vannak az izmaink tonálisára meg a csuklóink rugalmasságára.

Az ember szívének ritmusa különös kapcsolatban áll a zenével. A zene tempójának és erősségének változásával, pacemaker hatás keletkezik. A lélegzés lecsendesedik, vagy felgyorsul a zenétől függően.

Egy Michigan állami intézményben végzett kutatás feltárta, hogy már 15 perces zenehallgatás növeli az immun-kémiákat, amelyek fontos szerepet játszanak a betegségek elleni védekezésben. A kortizolok feloldása („stressz-hormonok”) viszont a zene hatására 25%-al csökken.

Emellett, felfedezték még, hogy a zene közvetlenül kihat az agyműködésre. Lelassíthatja és összhangba hozhatja az agyhullámokat, hogy egyfajta meditatív állapotot hozzon létre, vagy felerősítheti az agyhullámokat, melynek folytán felgyorsul a gondolkodás és növekszik a kreativitás.

Majd 2001-ben megdöbbenve tapasztalták a kutatók, hogy a zene gyógyítani is képes.

- Az égési sebektől szenvedőket arra biztatták, hogy kötözés közben énekeljenek, amely által csökkent a fájdalomérzetük.
- Rákbetegék, akik hallgatták a zenét, illetve valamilyen hangszeren játszottak, maguk is megtapasztalhatták a stressz-hormon szintjének csökkenését, és az immunrendszer erősödését.

Richard Fratianne orvosprofesszor megfigyelte, hogy: „Miután segít a betegeknek a lazításban, a zene csökkenti a fájdalomérzetet és felgyorsíthatja a gyógyulás folyamatát” (Readers Digest, 2001/9. szám).

Testi értelemben a zene csökkentheti a fájdalmainkat.

Lelki értelemben azonban még többre képes, mert a keresztyeni énekeknek szövegük van, és ezek a szövegek Isten hatalmára és szeretetére összpontosítanak. Ez az egyik oka annak, miért mondja Pál apostol az efézusi gyülekezet híveinek: „Beszélgetvén egymás között zsolnárokból

és dicséretekben és lelki énekekben, énekelvén és dicséretet mondván szívetekben az Úrnak” (Ef 5,19).

Összpontosítsatok az énekek szövegére, mert az egyházi énekek fel-emelőek. Ezzel ellentétben a mai népszerű zene szövegeinek nagy része lesújtó dolgokról szól, mint például:

- a reménytelenség
- az erkölcstelenség
- a harag és gyűlölet
- az önzés és én-központúság

Szemléltetés: A Pittsburg-i egyetem nemrég egy tanulmányt készített, amelyben 279 népszerű zenét vizsgált meg, amely 2005-ben hangzott el, a rádióban. Főleg a kábítószer és az alkoholfogyasztás szempontjából végezték a vizsgálatot, és ilyen megdöbbentő dolgokat találtak bennük:

- A rap-zenészek 80%-a beszélt nagy hajlandósággal ezekről a témákról.
- A countryzene 37%-a magasztalja az alkohol csodálatos hatását.
- A ritmusos blúz témáinak 20%-a követte őket ebben.
- A rockzene 14%-a dicsérte a drogot és a szeszesitalt.
- A popzene szövegének pedig 7%-a szólt pozitívan ezekről a témákról.

A kutatás, amint említettük is, csak a kábítószer és az alkohol témájával foglalkozott. A kutatók ez alkalommal nem foglalkoztak a dalokkal, amelyek az erkölcstelenségről, bosszúról és a kapzsiságról szóltak. Azt a számtalan sláger sem vették figyelembe, amely a reménytelenséget és a kétségbeesést tolmácsolja a hallgatósághoz.

A rádióban oly népszerű zenék nem felemelőek a hallgatóság számára. Lefelé húzzák az embereket, és olyan életmódra meg állásfoglalásra biztatják őket, amely elveszi tőlük az örömet. Ezzel ellentétben a zsoltárok, a himnuszok, a szép lelki énekek a szerető Istenről szólnak, akinek gondja van ránk. Felemelnek bennünket, és okot adnak arra, hogy örüljünk.

A zsoltárok, himnuszok, lelki énekek képesek átformálni bennünket, és erőt adnak arra, hogy örüljünk az életben, amely sokszor nehéz és kegyetlen. Sőt, ennél sokkal többet is tesznek.

Az ApCsel 16-ban az olvastuk, hogy Pált és Silást azért fogták el, mert hirdették az evangéliumot. Megverték, aztán megláncolták majd tömlöcbe zárták őket, ahol minden szörnyűség mellett a lábaikat kalodába tették.

- Hogy reagáltak erre?
- Hogyan reagáltak az igazságtalan büntetésre?
- Mit szóltak a verés okozta fájdalmakra?

- Mit szóltak az undorító tömlőcre, amelyet a patkányokkal és más csúszómászókkal kellett megosztaniuk?
- Hogyan nyilvánítottak véleményt a bizonytalan jövőjükéről?

Mit tettek? (Énekeltek)

Énekeltek?

ApCsel 16,25 így hangzik: „Éjfél tájban pedig Pál és Silás imádkozván, énekekkel dicsőíték az Istent. A foglyok pedig hallgatják vala őket.”

És akkor mi történt?

„És hirtelen nagy földindulás lőn, úgyannyira, hogy megrendülének a tömlőc fundamentumai; és azonnal megnyílnak az ajtók mind, és mindnyájuknak a bilincsei feloldódnak” (16,26).

Vajon az éneklésük váltotta ki a földrengést?

Nem, ezt Isten tette.

De éneklésükkel biznyságot tettek az Istenbe vetett tartós hitükről, aki ilyen dolgokat tud tenni. Éneklésük olyan volt, mint a csap, amely kinyitja Isten hatalmának csövét.

Ezt teszi az éneklés.

Ezért mondja Isten: ÉNEKELJETEK!

Nem azt mondja, hogy HA tudtok énekelni, akkor énekeljete.

Csak azt, hogy énekeljete.

- Énekeljete, mert van örömteljes éneketek.
- Énekeljete azért, mert így örömteljes éneket kaphattok.
- Énekeljete azért, mert az ének elhozza Isten hatalmát az életetekbe.

Mit énekeljünk?

Az Efézus 5,19 háromféle éneklésről szól: zsoltárok, dicséretetek (himnuszok) és lelki énekek, ma azonban két másfajta éneklésre szeretném felhívni a figyelmeteket. Volt még két féle éneklés, amelyet Isten népe gyakorolt.

1. Énekeltek régi, kedvenc énekeiket. Ahogy nekünk is, a zsidóknak is voltak olyan énekeik, amelyeket újra, meg újra el szerettek énekelni.

Lapozzuk fel a Zsoltár 120-at. Mit olvasunk még a zsoltár kezdete előtt? (Grádicok éneke = zarándokének)

Most nézzük meg a 121. zsoltárt. Itt mit ír? És nézzétek még meg a 122., 123. és 124. Zsoltárt.

A zsoltárok között 15 ilyen kezdetű zsoltárt találunk.

Bizonyos bibliakutatók szerint a zsidók ezt a 15 zsoltárt akkor énekeltek, amikor istentiszteletre mentek Jeruzsálembé, zarándokútjuk idején,

amikor évente háromszor felmentek Jeruzsálembe, és a templom lépcsőjén (grádicsokon) felfelé igyekeztek. Ezért is hívják „grádicsok énekének”.

Minden évben, újra meg újra elénekelték ezeket az énekeket. Minden évben, amikor ezeket elkezdték énekelni, tudták, hogy eljött a zarándoklás ideje.

Tehát Izrael népe is szerette énekelni a régi szép énekeket, ahogy mi is szívesen énekeljük őket. (Említs néhány éneket, amelyet szívesen énekelnek a gyülekezetekben.)

A régi énekek szépsége abban rejlik, hogy ezek a mi emlékeink. Emlékeztetnek bennünket azokra a jó dolgokra, amelyeket megtanultunk a gyülekezetben, a közösségben, amelyet élveztünk; és az áldásokra, amelyeket évente elvettünk. Ezek olyanok, mint a kedvenc ételünk. Kellemes érzéssel tölti el szívünket az Istennel és az ő népével való közösség miatt.

2. Isten népe azonban még egy fajta éneket énekel. Isten azt is szereti, amikor új éneket énekelünk. A zsoltár 96,1 talán a legismertebb: „Énekeljétek az Úrnak új éneket; énekelj az Úrnak te egész föld!”

A zsoltár 33,3 ugyanezt mondja: „Énekeljétek néki új éneket, lantoljátok lelkesen, harsogón”.

A zsoltár 144,9 így hangzik: „Isten! Új éneket éneklek néked; tízúrú hangszerrel zengedezlek téged”.

A zsoltár 149,1 ezt hirdeti: „Dicsérjétek az Urat! Énekeljétek az Úrnak új éneket; dicsérje őt a kegyesek gyülekezete!”

Sőt, Dávid is kijelentette: „És új éneket adott szájamba, a mi Istenünknek dicséretét” (Zsoltár 40,3)

Majd a Jelenések könyvében ezt olvassuk: „És éneklének új éneket, mondván: Méltó vagy, hogy elvedd a könyvet és megnyisd annak pecsétjeit: mert megölettél, és megváltottál minket Istennek a te véred által, minden ágazatból és nyelvből és népből és nemzetből” (Jelenések 5,9).

Isten azt akarja, hogy új énekeket tanuljunk.

De miért?

Ha túl gyakran énekeljük a régi éneket, meg is unhatjuk őket. Ugyanazokat a szavakat haljuk és mondjuk újra meg újra. Már rutinossá válnak, de még ha örömmel énekeljük is őket, nem biztos, hogy el is gondolkodunk rajtuk.

Ezzel ellentétben, „az új ének” szavai gondolkodásra készítetnek bennünket. „Az új ének” kikökönt bennünket a kényelmes helyzetből, és arra készít minket, hogy Isten szeretetéről és kegyelméről újszerűen gondolkodjunk. Még egy másik ok, amiért „új énekeket” kell tanulnunk: újszerűségük Istent tükrözi, akinek mi szolgálunk.

Az új énekek arra emlékeztetnek bennünket, hogy Isten ma is jelen van és munkálkodik az életünkben.

Jeremiás siralmaiban olvassuk: „... mivel nem fogyatkozik el az ő irgalmassága! Minden reggel meg-megújul; nagy a te hűséged!” (Sir. 3,22b., 23).

Mi olyan Istennek szolgálunk, aki naponta valami újat tesz értünk, az új énekek meg ezt az üzenetet hangsúlyozzák: hisszük, hogy Isten naponta kegyelmes hozzánk és naponta tesz értünk valamit.

Befejezés: Egy ember, név szerint Jack Hanton, rövid missziós úton volt Tobago szigetén. A leprások telepén vezette az istentiszteletet, és eljött az ideje, hogy ismét énekeljenek, ezért megkérdezte tőlük, van-e valakinek valamilyen kívánsága az éneket illetően.

Egy asszony, aki a szószéknek hátat fordítva ült, most megfordult.

„Ez volt a legszörnyűbb arc, amelyet valaha láttam”, vallotta Hanton. „Az asszonynak már sem orra, sem füle nem volt. A lepra már a száját is kikezdte. Felemelte az ujjak nélküli kezét, és így szólt: „Talán elénekelhetnék azt az éneket, hogy „Vedd számon az áldást, nézd meg egyenként?”” Hantont ez annyira meghatotta, hogy el kellett hagynia a szószéket.

A missziós csoport egyik tagja utána ment, és megkérdezte tőle: „Jack, feltételezem, hogy soha többé nem fogod tudni elénekelni ezt az éneket?”

„Ellenkezőleg”, válaszolta Jack. „Énekelni fogom, csak egészen más-ként.”

2021. november 6.

2. AZ IGAZI TANÚ

Igehely: ApCsel 26,22-23

Ha egy bibliai szókönyvben fellapozzátok a tanú, vagy a bizonyosságtevés szót, meglátjátok, hogy az Apostolok Cselekedetében 33 helyen található meg.

A tanú szóval először az ApCsel 1,8-ban, utoljára pedig az ApCsel 26,22-ben találkozunk. Az ApCsel 1,8-ban a bizonyosságtevés erejéről halunk, az ApCsel 26,22-ben pedig a tanú munkájáról.

A korai gyülekezetnek nem volt imaházépülete, nem volt szombatiskolai anyaga, nem volt rádiója, TV-je, sem szállítóeszköze, mégis erős gyülekezet volt. Az ApCsel 28 fejezetében 33-szor hallottuk azt, hogy az első egyház egy erősen bizonyosságtevő egyház volt. A bibliakutatók

feltárták, hogy az első egyház az első 12 hónapban 30.000 új hívővel gyarapodott.

A mai, modern egyházban sok a munkás, de kevés a biztonyságtévő hívő. Sok vezető van, de kevés tanú. Sok a keresztyén, de alig vannak közöttük Jézus igazi biztonyságtévői.

Néhány évvel ezelőtt egy gyülekezetben ankétot rendeztek. Arra a kérdésre, hogy „Miért döntöttek éppen e gyülekezet mellett?“, a megkérdezettek 18%-a azt válaszolta, hogy vallási okokból; 9%-a, hogy a szép épület miatt, a 3%-a pedig azt válaszolta, hogy az őket látogató prédikátor miatt.

A többiek (több mint a fele) azt válaszolta, hogy azért tette, mert valaki meghívta őket!

Beszéljünk ma Pál apostolról, és vizsgáljuk meg, hogy is néz ki az igazi tanú.

I. – AZ IGAZI TANÚ BEKAPCSOLÓDIK A BIZTONYSÁGTEVÉSBE

„De Istentől segítséget vévén, mind e mai napig állok, biztonyságot tévén mind kicsinynek, mind nagyoknak” (22. vers).

Nem lehetnek tanúk, ha nem tesznek biztonyságot. Naphosszat hajto-gathatjátok, hogy „én tanú vagyok”, de ha nem kapcsolódtok be a biztonyságtévésbe, nem vagytok tanúk.

Valaki elmehet az orvosi egyetemre, hogy orvosnak tanuljon, és megtanulhat mindent, mit felkínálnak, de orvos csak akkor lesz belőle, ha gyakorlatban is alkalmazza mindazt, amit megtanult.

Ebben a fejezetben Pál apostol az Ő Királyáért tesz biztonyságot.

Szemléltetés: Egyik éjszaka, egy katonai megszállás idején, Nagy Sándor nem tudott aludni, ezért sétálgatott a táborban. Rátalált egy katonára, aki aludt az őrhelyen, ami igen nagy kihágás volt, és amit halállal büntettek. Olykor a parancsnok szavára az alvó katonát leöntötték kerozinnal, és meggyújtották. Ez a katona felébredt, amikor Nagy Sándor megállt mellette. Tudva, hogy ki az, aki előtte áll, félteni kezdte az életét. „Tudod te, hogy milyen büntetés vár az őrhelyén alvó katonára?”, kérdezte tőle Nagy Sándor. „Igen, uram”, válaszolta reszkető hangon a katona.

„Hogy hívnak?”, kérdezte tőle Nagy Sándor. „Sándornak, uram.” Nagy Sándor ismét megkérdezte: „Azt kérdeztem, hogy hívnak?” „Uram, Sándor a nevem.” Harmadszor még hangosabban kiáltott rá: „Mondd, hogy hívnak?” A katona alázatos hangon válaszolta: „Uram, Sándornak hívnak”. Nagy Sándor a fiatal katonának egyenesen a szemébe nézett, és így szólt: „Katona, vagy a neved változtasd meg, vagy a viselkedésed!”

Nem hiszem, hogy nekünk nevet kellene változtatnunk. A keresztény az Jézus Krisztus követője, s ez egy nagyon alkalmas név. De a viselkedésünkön mindenképpen változtatnunk kell, ha Krisztus nevében akarunk „prédikálni”.

II. – AZ IGAZI TANÚ MINDENÜTT BIZONYSÁGOT TESZ

Valaki egyszer megállapította, hogy a mai keresztények „gyülekezeti keresztények”, ami azt jelenti, hogy Isten házában másként viselkednek, mint egybűt.

Az Apostolok Cselekedetében megfigyelhetitek, hogy a templomon kívül hol tettek még bizonyosságot: a zsinagógákban, a folyók mellett, a börtönökben, a piacon, háztól házig, az útfélen és a palotákban is.

Pál a haláláig sem szűnt meg beszélni Jézusról, mindenütt bizonyosságot tett.

Szemléltetés: Egy prédikátor, Tennessee állam egyik helységében, eredményes evangelizációt tartott. Esténként mindig sokan előre mentek, jelezve, hogy szeretnének megkeresztelkedni. Megfigyelte, hogy egy asszony gyakran előre jött, és más embereket is magával vezetett. Megtudta, hogy Abby Bur testvérnőről van szó, aki az egyik állami pénztárnál dolgozik, és mindig hoz magával barátokat a gyülekezetbe.

A prédikátor az előadássorozat után hazament, és sokáig semmit nem hallott erről a testvérnőről. Akkor egyik nap kapott egy üzenetet, amelyben tudatták vele, hogy Abby Bur meghalt, és az volt a kívánsága, hogy ez a prédikátor is jelen legyen a temetésén.

A prédikátor elment a gyülekezetbe, ahol megszervezték az emlékeztést, és a helyi prédikátorral együtt felült a szószékre. Sok nép volt jelen, és közkedvelt énekeket énekeltek, majd ez a prédikátor, a beszédje után, ismét leült. Ekkor a helyi prédikátor előre hívott egy csoport asszonyt. Elmondta: „Abby Bur testvérnő hívta meg ezeket a testvérnőket egyenként a gyülekezetbe.” Összesen 52 testvérnő jött előre. Ez a testvérnő, aki most meghalt, a pénztáron dolgozott egy állami bankban, de munka után háztól házig hirdette Jézus Krisztust. Sokakat elvezetett az imaházba, ezt az 52 testvérnőt is beleértve.

Isten mindenkit felhasználhat, hogy dolgozzon érte. Engedjétek meg, hogy felhasználjon benneteket.

Szemléltetés: Egyszer Charles Spurgeon Anglia tájain sétált a barátjával. Séta közben az evangélista meglátott egy hangárt, szélrózsával a tetején. A szélrózsán ezt írta: „Isten a szeretet”. Spurgeon elmondta a barátjának, hogy a véleménye szerint ez nem igazán alkalmas hely egy ilyen üzenet számára. „A szélrózsa nem állandó”, okolta meg a véleményét,

„Isten szeretete meg állandó”. „Charles, nem egyezek veled”, válaszolta a barátja. „Nem értetted meg a jelentését. Ez a jel a következő igazságot tartalmazza: „Bárhonnan is fúj a szél, Isten a szeretet”.

III. – AZ IGAZI TANÚ KITART A BIZONYSÁGTEVÉSBEN

Az említett igehely egy szívre ható vallomást tartalmaz: „mind e mai napig állok”. Ez azt jelenti, hogy erősen állok, nem adom fel, illetve sohasem szűnök meg bizonytságot tenni az Úrról.

Valaki talán azt hinné, hogy Pál mindenkit megnyert az Úrnak, akivel csak összetalálkozott, de nem ez volt a helyzet. Az Areopáguson például egyetlen lelket sem sikerült megnyernie. De habár kicsúfolták, ő mégis folytatta, és néhányan ott is hívőké lettek (ApCsel 17,32-34).

Szemléltetés: Szeretem a történetet arról a kisfiúról, aki a patakban pecázott, s közben a tizenévesek csoportja is lejött a patakra, korszerű pecabotokkal, új orsókkal és tarka csalikkal. Csapkodták a vizet, tréfálkoztak nevetgéltek és újra meg újra bedobták a horgot a vízbe, de semmit nem fogtak. A kisfiú nyugodtan ült a maga helyén, és egymás után húzta ki a halkat a vízből. Végül az egyik tizenéves fiú odakiáltott neki: „Hogyan csinálsz? Nekünk különleges csalink van, mégsem sikerül!” A kisgyerek felemelte a tekintetét, és így válaszolt: „Tudod, én pecázok, ti meg szórákoltok.” Talán kicsit nekünk is jobban oda kellene összpontosítanunk a törekvéseinkre, hogy eljuttassuk az emberekhez az evangéliumot.

IV – AZ IGAZI TANÚ ISTEN SZAVÁVAL VAN FELSZERELKEZVE

Pál apostol mondja: „Semmit sem mondván azokon kívül, amikről mind a próféták megmondták, mind Mózes, hogy be fognak teljesedni” (22. vers). Az ő idejében ennyi volt a Biblia.

D. L. Moody is azt mondta, hogy a Biblia egy ihletett könyv, és az a könyv, amely őt is ihleti. Arra ihleti, hogy bizonytságot tegyen a benne levő igazságról.

Különbéle kifogásokat találunk arra, miért is nem teszünk bizonytságot.

Példa: Vétkesek vagyunk a kifogások miatt. Amikor kifogásokat keresünk, a sporthősökhöz hasonlítunk. Vegyük példának Rafael Septien rögbi játékost, aki utánozhatatlanul megtalálja a legjobb kifogásokat arra, miért is tévesztette el a hálót. Egyszer azt a kifogást találta, hogy túl magas volt a fű, közben a pályán nem is nőtt igazi fű, hanem műfüvet használtak. Máskor az eredményhirdető táblát kifogásolta, ami nagyon zavarta. Ismét máskor a bukósisakja volt túl szoros, nyomta a fejét, és nem tudott jól összpontosítani. És így tovább.

De keresztényekként, nekünk nem kell kifogásokat keresnünk a bizonyágtéves halasztgatására, mert kezünkben van Isten Szava és erőt is nyerünk, ha használjuk azt. Azok nem a mi szavaink, hanem Isten szavai, és ez nagy különbség.

Szemléltetés: Ismerek egy történetet egy idős indiánról, aki elment a vasárnapi igehirdetésre. Az igehirdetőnek nem volt elég lelki ereje, ezért sokat kiabált, és öklével ütögette a szószéket, hogy így rejtse el felkészületlenségét. Az igehirdetés után valaki megkérdezte a keresztény indiánt, hogy tetszett neki a szentbeszéd. Rövid gondolkodás után a véleményét ekként fogalmazta meg: „Erős szél, nagy dörgés, de egy csepp eső nélkül.”

Igen, amikor az Igét elhanyagolják, „nincs eső”. Amikor az igehirdetés és a bizonyágtéves Isten Szaván alapul, és Krisztus a központja, az ő népe áldást nyer és felüdül. Ha nem így teszünk, akkor csak zajongunk a már amúgy is zajos világban.

V – KRISZTUST EMELI KI

„Hogy a Krisztusnak...” (23. vers)

Pál nem arról beszélt, hogy ő milyen jó, és mi mindent tett, hanem, hogy Jézus milyen jó, és mit tett értünk.

Az igazi tanú igazán szereti az Úr Jézus Krisztust, és ez a szeretete állandó.

Szemléltetés: Az egyik egyetemista elment egy fényképészhez a barát-
nője bekeretezett képével. Sokszorosítani szeretete volna. Ez azt jelentette, hogy a képet ki kell venni a keretből. Miután kivették a keretből, a fényképész a kép hátuljára írt megjegyzésre lett figyelmes: „Kedves Tom, szívből szeretlek. Naponta egyre jobban szeretlek. Örökre szeretni foglak. Örökre a tiéd vagyok.” Aláírás: „Diana”. Majd egy utóirat: „Ha szakítunk, akkor ezt a képet visszakerem.”

A Jézus iránti szeretetünk örök. Naponta fel kell magasztalnunk, hogy ez által embereket vezethessünk Hozzá.

Szemléltetés: D. L. Moody elmesélt egy történetet egy prédikátorról, aki arról készítette a szentbeszédet, hogy Krisztust tévovázás nélkül el kell fogadnunk. Miután egy ideig tanulmányozott, a prédikátor elaludt a székében, és érdekes álma volt, amelyben gonosz angyalok beszélgettek egymással. Összejöttek és közösen tervezték, hogyan vezethetnének minél több lelket a pusztulásba.

Az egyik gonosz angyal így szólt: „Mondjuk azt az embereknek, hogy Isten Szava nem is Isten Szava, ezért nem lehet hinni neki.” A többiek megjegyezték: „Ennyi nem elég.”

Egy másik gonosz angyal mást talált ki: „Mondjuk azt az embereknek, hogy Isten nem létezik, és hogy Jézus is csak egy jó ember volt, és nincs se pokol, se mennyország.”

A többiek ismét nemmel válaszoltak. Végül egy harmadik gonosz angyal ezt ajánlotta: „Mondjuk azt az embereknek, hogy van Isten, van Megváltó, van menny, és van pokol. De győzzük meg őket arról, hogy még sok idejük van, és hogy elodázhadják a döntés meghozását.” „Kiváló,” kiáltották a többiek lelkesen.

Sok ember lemarad az üdvösségről, mert azt gondolja, hogy Krisztust „holnap” is elfogadhatja. De a holnap sohasem jön el. Sürgősen bizonyosságot kell tennünk Jézusról, hogy az emberek még MA megtérhessenek.

VI. – AZ IGAZI TANÚT A SZENTLÉLEK ERŐSÍTI

„Istentől segítséget vévén” (22. vers).

Milyen segítségről van szó? Az ApCsel 1,8 szerint ez a Szentlélek ereje.

Szemléltetés: Egy szép újévi parádé alkalmával, amelyben a város minden vállalata részt vett, egy szépen feldíszített kamion „köhögni” kezdett, majd megállt. Elfogyott az üzemanyaga. Az egész felvonulás leállt, amíg meg nem érkezett valaki egy nagy kanna üzemanyaggal. A legérdekesebb, hogy a kamion egy nagy naftavállalaté volt. Bármilyen sok üzemanyaggal rendelkezett is a vállalat, a kamion nafta nélkül maradt. A keresztények gyakran elhanyagolják lelkük fenntartását, és annak ellenére, hogy „felruháztattak mennyei erővel” (Lukács 24,49), elfogy az üzemanyaguk.

Az emberi test egy csodálatos „masina”. A külső hőmérséklettől függetlenül, a belső hőmérséklete állandó. Akár az északi sarkon van, akár az egyenlítőn, a belső testhőmérséklete majdnem ugyanaz. Ezt a belső mechanizmusa irányítja. A Szentlélek azért él a keresztényekben, hogy szabályozza azok lelki egészségét. Úgy a jóban, mint a rosszban, akár kísértésben, akár lelki dűskálás közepette, a Szentléleknek köszönhetően szabályosan „működünk”.

VII. – AZ IGAZI TANÚ MINDENKIT MEGSZÓLÍT

„Bizonyágot tévén mind kicsinynek, mind nagynak” (22. vers).

Bill Breit példája – Ő sohasem beszélt valakivel 5 percnél tovább anélkül, hogy a beszélgetést át ne fordította volna Jézus Krisztusra. A 23. Vers azt mondja, hogy Jézus „világosságot fog hirdetni e népnek és a pogányoknak”.

Jézus üdvösséget nyújt mindenkinek, aki az Ő nevét segítségül hívja. Mi a helyzet veled, és velem? Kerüljük a Jézus Krisztusról való bizonyosság-

tevést? Ha igen, akkor még ma változzunk meg, és legyünk Jézus Krisztus igazi tanúi.

Zárószó: Pál apostol sohasem tudta elfelejteni azt, amit Jézus érte tett a kereszten, ezért az Ő erőteljes bizonyágtevője lett.

Példa: Az első világháború idején a Wales-i herceg meglátogatott 36 komoly sérültet az egyik kórházban, London külvárosában.

A herceg és a kísérete áthaladt a kórháztermen, és sok sebesülttel kezelt fogtak. Miután elhagyni készültek a kórházat, a herceg kijelentette, hogy csak 30 sebesültet látott. „Hol van a többi hat?” Habár elmondták neki, hogy a többi hat életveszélyes állapotban van, és egy másik osztályon fekszik, ő követelte, hogy megnézzék őket.

Meg is nézett még öt komoly sebesültet. „De hol az utolsó?”, érdeklődött ismét a herceg. Habár elmondták neki, hogy ez az illető annyira szörnyen megsérült, hogy rossz ránézni, követelte, hogy megnézzék.

A herceg pár pillanatig némán állt a sebesült ágya mellett, majd a sérülthöz lépett, lehajolt és megcsókolta! A Wales-i herceg remegő hangon mondta: „Én értem sebesült meg”.

„És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg.” (És 53.5).

2021. december 4.

3. LAODICEA – A BALGA GYÜLEKEZET

David Alison prédikációja

Alapige: Jelenések 3,14-22

A laodiceai gyülekezet – helyzetkép

Laodicea városát időszámításunk előtt 250-ben alapította a szíriai Antiochus, és a császár feleségéről kapta a nevét.

A Maeander folyó völgyében épült, és olyan fontos utak kereszteződése volt, amelyek Efézusba, Pergamumba, Pamfiliába és Szíriába vezettek. Laodicea elsődleges formája erődítmény volt.

Tény azonban, hogy nem volt saját tiszta vize, hanem földalatti csatornahálózat segítségével vezették a városba a vizet a 10 km távolságra levő, meleg forrásokból. A megszálláskor ez nagy gondot jelentett. A távolság

a víz számára sem volt előnyös. Mire a városba ért, a víz már nem volt meleg, de üdítően hideg sem, hanem éppen langyos volt.

Ez az erődítmény Hieropolisz (meleg forrásairól híres) város és Kolossé (a tiszta hideg vizéről ismert) város közelében feküdt.

De a környező hét város közül Laodicea volt a leggazdagabb.

Remzi feljegyezte: „Csak békére lenne szükség ahhoz, hogy Laodicea nagy kereskedő várossá és pénzügyi központtá fejlődhessen.” Erre a békére a római uralom alatt került sor. A „Pax Romana” (Római béke) alkalmat nyújtott Laodiceának arra, hogy azzá váljon, aminek Plinius tartotta: „a legelőkelőbb város” legyen.

Amikor Cicero Kis-Ázsiában járt, ebben a városban váltotta be a kredit-leveleit. Akkoriban Laodicea már nagy pénzügyi központ volt. Amikor Kr.u. 61-ben a földrengés tönkretette a várost, a gazdag és független polgárok képesek voltak önállóan, a rómaiak minden segítségére nélkül újjáépíteni.

Ne csodálkozzunk hát azon a kijelentésén, hogy gazdag, és annyira meggazdagodott, hogy semmire sincs szüksége.

Laodicea még a ruhakészítés központja is volt. A város környékén legelő juhok a puha, lilás-fekete, fényes gyapjukról voltak híresek, így nagy tömegek számára készíthettek ruhát hozzáférhető áron.

Laodiceában még egészségügyi központ is volt.

Úgy ismerték a várost az akkori világban, mint ahol a legjobb szem- és fülgyógyító kenőcsöt (írt) lehetett kapni. A városi orvosok olyan ismertek voltak, hogy kettejük – Alexander Filaletes és Zeuxius – nevét a város pénzerméjére is felverették!

Mint az előző gyülekezeteknél, az Úr az ő szavait ahhoz az állapothoz alkalmazta, amely a városra, ahol a gyülekezet volt, akkoriban jellemző volt.

Laodicea olyan gazdag volt, hogy Istenre nem is volt szüksége. Laodicea olyan büszke volt a ruháira, hogy nem vette észre: Isten előtt „mezítelenül” áll. Laodicea olyan büszke volt az orvostudományára, hogy észre sem vette saját lelki vakságát.

Laodicea az egyetlen gyülekezet, amelyről a feltámadt Krisztus semmi jót nem tudott mondani.

Jelenések 3,14-22: „A Laodiceabeli gyülekezet angyalának is írđ meg: Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz bizonyság, az Isten teremtésének kezdete: Tudom a te dolgaidat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hűv; vajha

hideg volnál, vagy hév. Így mivel lágymeleg vagy, sem hideg, sem hév, kivetlek téged az én számból. Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen: Azt tanácslom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te mezítelenségednek rútsága; és szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet, hogy láss. Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg. Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem. Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyiszékében. Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.”

Mind a hét gyülekezethez szóló üzenet Jézus Krisztus személyes bemutatkozásával kezdődik, akit János látott az első fejezeti látomásában.

a. Ámen

Ez a kifejezés Isten ótestamentumi titulusa. A héber ámen szó értelme azt jelenti: igaz. Más szóval: Istenre teljességgel támaszkodhatunk, és az ígéretei kétségtelenül igazak.

„Hogy aki magát áldja e földön, áldja magát az igaz Istenben, és aki esküszik e földön, esküdjék az igaz Istenre, mert elfeledvék a régi nyomorúságok, és mert elrejtvék szemeim elől” (És 65,16).

Jézus ezután hozzátette: „Bizony, bizony mondom néktek: Mostantól fogva meglátjátok a megnyílt eget, és az Isten angyalait, amint felszállnak és leszállnak az ember Fiára. (Ján 1,51).

Az Úr arra készült, hogy a gyülekezetnek nyíltan megmondja az igazságot a lelki állapotáról. Ő azonban nem látta be saját szükségleteit, és képtelen volt szembenézni az igazsággal. Az őszinteség azonban az igazi áldások kezdete. Amikor belátjuk bűneinket, mindent megkapunk Istentől, amire szükségünk van. Ha a legjobbakat kívánjuk Istentől a gyülekezetünkre és a saját életünkre, akkor őszintéknek kell lennünk Isten iránt és megengednünk Istennek, hogy Ő is őszinte legyen hozzánk!

1. ELVESZTETTÉK EREJÜKET

a. az (Istenért) égő szív - Lukács 24,32.

„És mondának egymásnak: Avagy nem gerjedezett-e a mi szívünk mi bennünk, mikor nekünk szóla az úton, és mikor magyarázá nekünk az írásokat?”

b. a hideg szív - Máté 24,12.

„És mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül.”

c. A langymeleg szív - Jelenések 3,16.

„... te sem hideg nem vagy, sem hév...”

A langymeleg keresztény kényelmesen érzi magát. Nem látja, mire van szüksége. Ha hideg volna, bár érezne valamit!

„A langyos víz még ivásra sem alkalmas. A laodiceai gyülekezet langymeleggá vált, íztelen és undorító lett. A hívők semmit sem kezdeményeztek; a közömbösség tétlenséghez vezetett. Miután elmulasztották, hogy bármit tegyenek Krisztusért, a gyülekezet megkeményedett, önelégültté vált és önmegsemmisítést gyakorolt. Nincs rosszabb az önmagukkal elégedett, névleges keresztényeknél. Ne elégedjétek meg Krisztus felületes követésével. Engedjétek meg Neki, hogy lángra lobbantsa bennetek a hitet, és tevékenységre ösztönözzön benneteket.” (Life Application Bible)

Róma 12,11: „Az igyekezetben ne legyetek restek; lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok.” Kolossé 4,12.

Kolossé 4,12: „Köszönt titeket Epafrás, ki ti közületek való, Krisztusnak szolgálja, mindenkor tusakodván ti érettetek imádságaiban, hogy megállhatatok tökéletesen és teljes meggyőződéssel az Istennek minden akaratában.”

„Arra vágyom, drága Uram, hogy szívem érted égjen,
hogy mennyei erővel keresztelt lelkem légyen;
adjál nékem készséges elmét és tetre kész kezet,
hogy a te világosságodat terjesszem, bárhova megyek.”
(George Galloway Jackson)

Krisztus legjobban a közömbösséget bírálja. A keresztények semmilyen kérdésben nem maradhatnak semlegesek. Istennek van saját álláspontja, nekünk ezt fel kell fedeznünk, és mindenben e szerint cselekednünk!

A laodiceai gyülekezet független volt, elégedett és magabiztos.

„Sem mire sincs szükségem!” Ez biztos?

A gyülekezet nem lehet egy zárt rendszer. Az anyagi gazdagság és a fényes statisztika olykor rothadó Testet rejtegethet. Amíg Krisztus kívül áll és csak szeretne bejutni, addig a gyülekezet elveszti lelki erejét, és tönkremegy.

Ján 15,5: „Aki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.”

2. ELVESZTETTÉK ÉRTÉKEIKET

Talán az üzletelés lelkülete szivárgott be a gyülekezetbe? Talán azért vannak a folyóirataink tele épületekkel? Ez lenne számunkra a legfontosabb?

„Az egyik oka annak, amiért a korai egyház ilyen gyorsan növekedett, és ahogy az első 2000 évben is volt: nem rendelkeztek imaházakkal. Mivel nem tudtak elszigetelten összejönni, keresztényi életüknek és biztonságtevésüknek a társadalomban kellett történnie, ahol éltek.” (Ian Coffey)

„Némely keresztények azt feltételezik, hogy az anyagiak az Isten lelki áldásainak részei. Laodicea gazdag város volt, ezért a hívők is gazdagok voltak. Amit tehát megláttak és megvehettek drágább lett számukra a láthatatlan és örök dolgoknál. A gazdagság, a fényűzés és a gondtalan élet önbizalmat és önelégültséget kölcsönöz. De bármennyi anyagi eszközök van, és bármennyit kerestek is, ha nincs élő közösségetek Krisztussal, akkor semmitek sincs.” (Life Application Bible)

Az sem lepne meg, ha kiderülne, hogy a laodiceai gyülekezetnek nagyon jó statisztikája volt, Jézus azonban azt mondta, hogy kiveti őket!

A megoldás? Fizessetek érte, és legyen a tiétek a „tűzben megpróbált arany”, amellyel azt akarja közölni velük, hogy a hívőknek üldözésekre van szükségük, hogy ne érezzék magukat túl kényelmesen.

„Amelyben örvendeztek, noha most kissé, ha meg kell lenni, szomorodtok különféle kísértések között, hogy a ti kipróbált hitetek, ami sokkal becsebb a veszendő, de tűz által kipróbált aranyánál, dicséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtassék a Jézus Krisztus megjelenésekor” (1Pét 1,6-7).

3. ELVESZTETTÉK A JÖVŐKÉPŰKET

A laodiceabeliek vakok voltak. Nem tudták felismerni a valóságot. A balgák paradicsomában éltek, büszkék voltak a kivetés előtt álló gyülekezetükre. Nem látták, hogy milyenek is ők valójában. Az Urat sem látták a gyülekezet ajtaja előtt. Nem vették észre az alkalmak nyitott ajtaját. Olyannyira lefoglalta őket saját kis királyságuk kiépítése, hogy közömbössé váltak a veszendő világért végzendő munka iránt.

Példa 29,18: „Mikor nincs mennyei látás, a nép elvadul.”

A megoldás? Készítsétek elő a mennyei kenőcsöt a szemetek számára!

A szem a test egyik legérzékenyebb szerve, és csak a Nagy Orvos tudja meggyógyítani. Alá kell vetni magunkat az ő gyógymódjának, majd

meg kell tartanunk az egészséges lelki szokásokat, hogy a látásunk egyre élesebb legyen.

János 9,39: „És monda Jézus: Ítélet végett jöttem én e világra, hogy akik nem látnak, lássanak; és akik látnak, vakok legyenek.”

2Péter 1,5-9: „Ugyanerre pedig teljes igyekezetet is fordítván, a ti hitek mellé ragasszatok jó cselekedetet, a jó cselekedet mellé tudományt, a tudomány mellé pedig mértékletességet, a mértékletesség mellé pedig tűrést, a tűrés mellé pedig kegyességet, a kegyesség mellé pedig atyafiakhoz való hajlandóságot, az atyafiakhoz való hajlandóság mellé pedig szeretetet. Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem tesznek titeket hivalkodókká, sem gyümölcstelenekké a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésére nézve. Mert akiben ezek nincsenek meg, az vak, rövidlátó, elfelejtkező a régi bűneiből való megtisztulásáról.”

4. ELVESZTETTÉK MÉLTÓSÁGUKAT

A Hans Christian Andersen meséjében szereplő királyhoz hasonlóan, ezek a keresztények azt hitték, hogy dicsőségbe öltöztek, közben pedig mezítelenek voltak! A mezítelenség vereséget, megaláztatást jelképez.

2Sám 10,4: „Elfogató azért Hánon a Dávid szolgálait, és szakáloknak felét lenyirató, és ruháikat félben elmetszeté az alfelekig, és elbocsátá őket.”

A laodiceabeliek elmehettek a piacra és vehettek maguknak finom gyapjúruhát, de nekik nem ez volt a valós szükségletük. Isten kegyelmének és igazságának fehér ruhájára volt szükségük.

AZ ÚR HÁROM MONDATTAL ZÁRTA AZ ÜZENETET

a. Magyarázat

Jézus továbbra is szerette ezeket a langymeleg hívőket, még ha el is vesztették az Ő iránta való, első szeretetüket. Azt tervezte, hogy megtisztítja őket, fegyelmezi őket és megmutatja nekik az Ő nagy szeretetét. „Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem.”

Isten megengedi, hogy a gyülekezetek átessenek különféle szenvedéseken, hogy olyanokká lehessenek, amilyeneknek Ő akarja látni őket.

b. Ösztönzés

A gyülekezetnek meg kellett bánnia az önhitségét, hogy megalázkodhasson az Úr előtt. Belső tűzre volt szükségük, hogy szívük éghessen az Úrért. „Légy buzgósgó azért, és térj meg.”

c. Felhívás

E szavakat gyakran használjuk a kívülállókra, hogy Krisztushoz vezessük őket, de valójában a hívókra kellene vonatkoztatnunk őket. Az Úr a gyülekezeten kívül állt! Személyekhez szólt, nem a közösséghez. A kis Maradékhhoz intézte a hívását. Isten nagy dolgokat tehet a gyülekezetben, már egyetlen megszentel személy által is.

„Íme az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem.”

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Zoran Marcikić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2020
Istentiszteleti használatra